

malé scény

Repertoár

ROČNÍK 1
ČÍSLO 7
1963

Učitel osvětlování dóm v Trutnově
pracoviště ve Vrchlabí

13

Z OBSAHU

Verše (L. Šnepp, M. Čepelka, J. Gruša, J. Hrubý, K. Janotka, P. Kabeš, I. Wernisch, V. Sládková, L. Sedláčková, F. A. Šípek, D. Cvek) 3—12
M. Lasica — J. Satinský: Uhynula na salaši . . . 13

I. Vyskočil: Filosofie češství Štěpána Palety 14

P. Bošek — J. Kincl — G. Oplustil — J. Šebánek:

NÁSTUP NA KULTURU!!! 16

J. Škvorecký: Proč mají lidé měkké nosy 38

J. Flíček: Rostlinopisné aforismy 47

J. Žák: Zákernost 48

Recenze 48

PÍSNĚ

M. Jíra — J. Kincl: Vem to nešť 6

K. Sodomka — T. Vašíček: Blues o lidech 11

J. Jakoubek: Písnička pro Martinu 40

Repertoár malé scény

Ročník I, číslo 7, červenec 1963 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Jaroslav Vedral, Pavel Bošek — Redakční kruh: Jan Votruba (předseda), Jaroslav Beránek, Jiří Bílý, Viktor Doubek, Pavel Fiala, Radek Hlavsa, Jiří Chlábec, Josef Koenigsmark, Jan Martinec, Květoslav Perutka, Vladislav Stanovský, Josef Šrámek, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihkisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská 14 — Vychází jednou měsíčně — Cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs — Toto číslo mělo redakční uzávěrku 15. června, vyšlo v červenci 1963.

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1963

Na 1. straně obálky snímek z kabaretu Zavínílo to Sherlock Holmes v nastudování souboru Tempo z Ostravy-Třebovic. Na zadní straně obálky H. Hegeřová z pražského Semaforu

NAZIM HIKMET

SMRT ŘADOVÉHO

Ani před, ani za ostatními nebyl.

Byl v našich řadách -

Jeden z řadových !

A hle,

když

prostřelená hlava

soudruha v boji mu padla

na rameno,

došlo na něho;

i vykročil do smrtelného boje.

Netřeba slz,

netřeba planých slov...

Netřeba věnců a jiných

zbytečností.

Zemřel, řadový, bojoval za vás,

ať spí... A vy - raději mlčte !

(Přeložili A. Kroupa a O. Svobodová)

Touto básní vzpomínáme smrti,
ale hlavně života a díla
jednoho z největších
současných básníků

Okresní osvětový dům v Trutnově
pracoviště ve Vrchlabí

MAGNETOVÁ HORA

Hudba i text: Vítězslav Nezval

Con moto *Lento*

Pod velkým
Racko-vé

f *rit.* *mf*

ma-já-kem, jenž právě zha-sí-ná, od-jíždí do svě-ta o-ce-án-ská
le-tí dál, koráb se ky-má-cí, na přídi choulí se u-hrančivý

loď, ne-jed-na mat-ka si vzpomíná na sy-na, ne-jedna
pták, blesksjel a vl-na dě-si-vě bu-rá-cí, kormidlo

plačí-cí o-puštěná choť A koráb plu-je, a pluje mo-řem a za ním
se vzpírá nad plu-jící vrak *accel.poco*

l.r. *l.r.*

při-pou-ta-ný člun, někdo si o - či vyplakal ho-řem za svitu

černých - lun. Kdy-by alespoň přišla

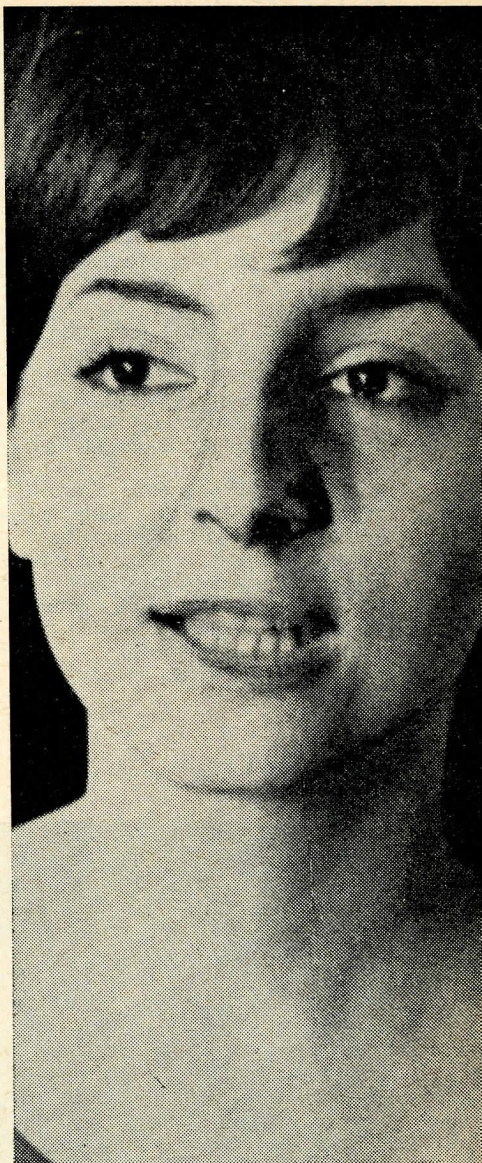
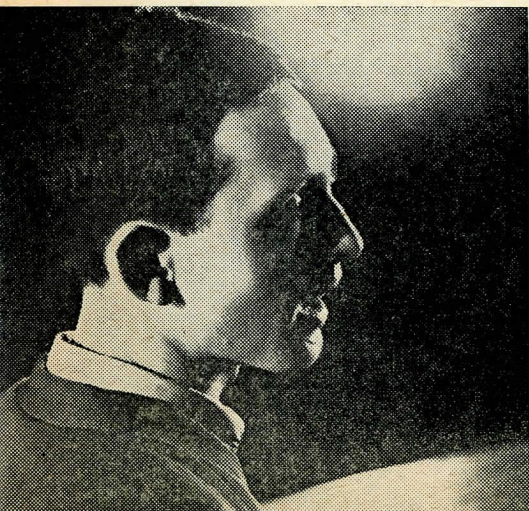
bo-ra, kdy-by přiletěla do plachet, kdyby byla magnetová
na štěstí je magnetová

ho-ra, kdy-by by-la aspoň cesta zpět.
ho-ra, na štěstí je ještě cesta zpět.

Luděk Šnepp

Červenec

Slunce zešílelo
bláznivý bankéř zvyšuje akcie
ukládá tuny zlatých prutů
v trezor země
pro děti
Znavený vítr hraje
na flétny stvolů líný waltz
Rodička otéká v kotnících
uléhá v modrém loži
nespočetné plody
nedočkavě kopou nohama
Červenec se směje ústy nebes
jako by znárodnil již všechny hvězdy
Osvobodil krásy žen
nabízí je chlapeckému světu
vzrušení kapři vyskakují
za nimi strhující vítr
v rudě rozvířené hladině kruhy
jak snubní prsteny života
toužícího za jikrných nocí po nesmrtelnosti
která kreslí z těl houslové klíče
podobné znaménkům nekonečna
A lidé stoupají osnovou lásky
Červenec se směje jednatřiceti zuby
tolik se směje
až se někdy zakucká
a hrom mu tluče do osmahlých zad

J. Kovár a E. Straková v pásmu poezie
S. Záryho Kúsok slnka, ktoré uvedlo
Divadélko za rampami v Bratislavě.
Foto H. Herda

Miloň Čepelka

Cigareta s agronomem

Zbytečně oklepával popel z cigarety
bez přestání
v místnosti bylo plno kouře
a ode dveří pochodovaly blátivé stopy

za oknem se potácel dvůr v šedivém podzimním mženi
prskaly tam traktory a řidiči kleli
cigaretu v koutku úst a popel padal sám od sebe
vzpomněl jsem si na pěstěné prsty
a lakované nehty v kavárnách
na červené náuštky v popelníku
vzpomněl jsem si na pokorné dýmy kadidel v chrámech

Co se tak všechno z mlhy splete
Přišel i ruky stisk až z dálky z Opočna
přišlo i třicet dětí z mojí třídy
každý měl v ruce košík na brambory
a pak se taky dalo do deště
Nervózně pobíhá a zvoní telefon
zapaluje si novou partyzánku
zbytečně oklepává popel
v rytmu úderů svého srdce

Mincův snímek z představení Doce-
la malého divadla z Litvínova

BLUES DO ČERNÝCH VLASŮ

Hudba: T. Vašíček / Text: E. Krečmar

A^b D^b B^b7 E^b7 A^b D^b B^b7 E^b7

1. Ky-ta-ru od-lo-žím na pol-štá-ře, zaklapnu ví-ko ka-la-má ře
 2. Chorus mi za-pě-jí v hlavě brou-ci, srdce je svolné, rytmu kon-ci
 3. Ky-ta-ra znala i sa-ma hrá-ti, tichne však, neboť čas se krá-tí,

A^b D^b A^b E^b7 A^b B^b7 E^b7

a za plynových kamen zá-ře zpívám blues, blues do černých
 přidám jen běžná slova vrou-cí, vzniká blues, blues do černých
 to když se domů má-ti vrá-tí kon-čí blues, blues do černých

A^b 1.2. C7, F7

vlasů. Zpívám to špatně, vždyť sotva dýšu, políbím tě až dojíš Míšu
 vlasů.
 vlasů.

B^b7 E^b7 E^b7

a zatím novou sloku píšu pro své blues, to do černých vlasů.

Jiří Gruša

Sedmnáctiletí

Pocítili v útrobach svíravou bolest dospění
 dívky při ní tiskly kolena k břichu
 a zahřívaly ji horkým pískem

Náhle nebylo možné namalovat svět na čtvrtku
 vyrostl a zklackovatěl
 samá ruka a samá noha

A tehdy přicházeli

Nemohli totiž nakreslit obyčejnou rybu
 jedním tahem
 a také už je nikdo nepeskoval
 aby si před jídlem myli ruce
 aby měli zabalené sešity z počtů
 a „zejména to podotýkám písanku“

Recitátorka souboru Minimax
 z Valašského Meziříčí.

Bylo zapotřebí znovu stvořit rybu a růži
a bylo zapotřebí provést vše v několika málo dnech
sešli k vodám a pili z nich přímo ústy
ruce spuštěné podél proudu

A potom
když se nasýtli a byli čistí
začali s touto stavbou

Uvěřili tehdy
že lze pochopit rybu jediným tahem
že lze podávat čisté ruce
že svět je vskutku otevřená písanka

VEM TO NEŠŤ !

Hudba: M. Jíra / Text: J. Kincl

Slow rock A^b F^b9 E^b A^b

B^b7 E^b gmi cni $fmi7$ gmi B^b7

1. Ve vá - ze smutně padá odkvetlý zla - tý déšť
2. Dnes pů - jdu třeba sama hledat, kde je ten nešť,
3. Hla - va mi z toho třeští, ze všeho ztrácím klid,

E^b gmi cni $F9$ E^b $asmi$ G^b7

a chlapce, co mám, ráda, převčírem vzal si nešť. Vá - za už bu - de ho - lá, -
co od samého rá - na mně krade zlatý déšť. Jsem přece ještě mladá,
ach kde jsi asi ne - ští, kam za tebou mám jít? Chvilku si pokoj nedám,

$C7$ $abmi$ $F7$ E^b gmi cni A^b E^b7 E^b

pod oknem někdo vo - lá, pod oknem někdo vo - lá. Vzal ho nešť,
a chci mít hrozně ráda. a chci mít hrozně rá - da. Kde je nešť?
svou velkou lásku hledám, svou velkou lásku hledám,

E^b gmi cni E^b gmi cni

3. svou velkou lásku hledám hm - - - vzal ji nešť.

* nezpívat, mluvit.

Člověk jde lesem

Člověk jde lesem
a otevírá stromy,
jako otevírá dveře,
když jde domů
a ví, že bude sám.

Otevírá i dřevo stromů
i jejich listy,
všechno zpěvrací...
A vše živé:
jeleni, lišky, zajíci
a ptáci prchají —
jen mravenci na cestě
táhnou klády na svá stavení.

Průsekem padá do lesa
přímo po hlavě
slunce,
ale nelze zachytit jeho pád,
schovat jej do kapes.
Raději se vrátit,
aby cesta nebyla dlouhá,
zelená cesta, jsou v ní stromy,
ve stromech dřevo,
ve dřevu míza,
jež spěchá k listí.

Člověk jde lesem,
otevírá i dřevo stromů
i jejich listy,
všechno zpěvrací,
jen aby nebyl sám.

Karel Janotka

Co nosí řepačky na pole

Chleba zavázaný v bílém šátku
a ruce samou vrásku
a na nich deset stožárů,
na které napínají zelené provazce řádků
plné zelených signálů.

Nemluví o tom,
ale nejraději by každou vlasečnici,
každý kořínek
ovinuly kolem svých prsou,
kolem své mízy,
proto se tak naklánějí,
hrbí,
laskají s lístečky
a o svačině by se s nimi o chleba rozdělily.

Depeše jedna za druhou běží.
Slunci na uvítanou zprávu zchystaly.
A slunce přišlo,
čte,
slzí rosou,
po pás se uklání:
Dobrý den, ženské,
jak jste se vyspaly?

Proutkař

Tak už chodil můj otec.
Kdepak pověra... A ani kumšt.
Stačí ten proutek sevřít do ruky,
ale tak nějak — jako ženský prs,
který je ve tmě příliš nahý,
jak uzdu koně v rozevlátém cvalu
(vojákoval jsem totiž u dragounů) —
prostě jemně a přece nakrátko,
jestli dobře rozumíte.
A potom třeba přes kameny,
které poznají vláhu,
jen když se na mě vymočí
volek nebo mrak...
Země je rozpukaná jak tyhle ruce,
chtěla by pít, hrozně pít —
znáte přece ten pocit, pane.
A přitom někde pod námi,
rdoušen třeba jen balvanem,
který stačí odvalit,

určitě někde pod námi
se uzlovatí pramen,
tápe ještě slepými prsty
a prosakuje ke kořínkům trav
a k stopám kopyt vedrem zkamenělým —
chladná a čistá spodní voda...
Víte, je to jak něco v nás,
žádná pověra a ani kumšt,
stačí ten proutek, sebetenčí,
anebo vůbec s holýma rukama,
prostě jít...
Svede nás třeba jen žízeň,
politý stůl, úkryt před lijákem —
a najednou se v nás něco hroutí,
padají balvany a možná koktáme,
ale musíme to říci —
chladná a čistá voda, spodní pramen,
vytryskne...

Ivan Wernisch

Leje

Jediná suchá nitka jsi,
malé místečko,
jen co bych usedl
dost nepohodlně.
Nad vlaštovkami
plechová střecha hřmí
a já se krčím k tobě,
má suchá nitko,
drobná k neuvěření.

Krčím se k tobě
a v mé palici
je zase svatba čertů,
je mi všelijak,

jsem jako vlnivý
obrázek na louži —
klubko židlí
a prchající stolek.

Má nitko...
Veliká kaluž
tančí na parketě,
veliká kaluž
to tu roztáčí,
má nitko, zítra
budeme jiní, budeme sušší,
až na tu louži,
která nevyschne.

Věra Sládková

Slavnost v Kobylí

Šli jsme silnicí dolů, zpívali jsme,
otec, matka, já,
ženich,
veselá vdova a bratránek,
šli jsme silnicí dolů, zpívali jsme.

V šeru svítilo
dívkám zpod blankytných sukní
čapí peří tak bělounké,
sukně se houpaly sem a tam.
Dívky otáčely tváře ve velkých bílých šátcích.

Před zvonici
ležely stíny kytic přes silnici,
vesnická slavnost, vesnická slavnost,
zvučící hluboko do polí,
krásná vesnická slavnost,

šli jsme silnicí dolů, zpívali jsme,
otec, matka, já,
ženich,
veselá vdova a bratránek,
vdovin černý cylindr se trochu třásl,
upevněn jenom jednou jehlicí,
bratránek dělal vdově poklony, jak Tatar
voněl kobylami.

Zašli jsme stranou silnice,
do chalupy po babičce,
v kuchyni seděli strýc a teta na lavici,
na polici stály malované talíře,
bylo tam vydrhnuto až k pláči,
u kamen v koutě stál soused v klobouku
jak homolka,
očarován se díval na náš průvod,
nikdy ho nenapadlo, nikdy ne,
že je na světě takový cylindr,
jako má veselá vdova,

nalévali víno, chystali koláče,
všichni jsme se dali do tance,
soused tleskal do dlaní, na hlavě měl
důstojnou homolku,
a vdovin černý cylindr se trochu třásl.

J. Ovčáčková, členka olomouckého souboru
Zápalka

Lída Sedláčková

* * *

Nebe má barvu zralých jablek.

Přiď ke mně,

nežli přezrají,
jak někdy láska přezrává,
chovaná dlouho potají!

Země má ústa hltavá
a pít chce šťávu zralých jablek...

Cítit ten tvar, tvar zralých jablek

na košatině obzoru,

jež je jak rozhoupaná loď,

— nahoru, dolů, nahoru —

jen dlaně moje doprovod
a rty, až k vůni zralých jablek...

BLUES O LIDECH

Hudba: K. Sodomka / Text: J. Marek

Tempo di blues

Doprovod:
Cmi

F7 Es7 Des7 G7

C7

Kdybys byl smutný jak ne-zku-še-ný ko-ník, který si rozbil ko-py,
Kdybys měl srdce jak po-tr- ha-ný pa-pír a spálil se až do ků-

F7 C

ta, smutný jak malý, nezkušený ko-ník, co ro-zbi-tá má ko-py-
že, srd-ce jak starý, potrha-ný pa-pír, to že ses spálil do ků-

F7 Es7 Des7 C F C F

ta, tak rozhlédni se, kolem chodí li-dé a dí-vej se do-sy-
že, nech smutek smutkem, vždycky někdo přijde, kdo ti z to- ho po-mů-

1. C 2. C C7 F7 As7

ta. že. Li-dé, to nejsou to-tiž me-cha-ni-smy,

C C7 F7

každý má v so-bě trochu heřmán - ku, já pevně věřím, že vždy

As7 Des7 G7

někdo přijde, kdo pro-bu- dí tě ze spán - ku, když

Cmi C7

budeš mít víčka jak o- lo- vě-nou de sku a okno bu-de černá

F7

past, ví - čka jak těžkou, o- lo- vě-nou de- sku

C F7

a o- kno bu-de čer-ná past, vždyč někdo přijde a

Es7 Des7 C F C F C

pak ti bez vá-há- ní dá kus srdce za ná - . plast.

Hrušeň

Strom za nic nemůže —
a najednou je v boji...
Jako ta hruška před oknem.
Před novým domem stojí,
už vyléčena z ran,
ale ten pahýl vždycky zčerná,
trčí-li z květů deštěm omýván.
Už nadosmrti bude nesouměrná
jako muž s prázdným rukávem.

Po jiných zůstaly jen jámy.
V nich mladý strom, už kvetoucí,
prý rozdává si to s námi,
hovoří o svém ovoci.

Vidím dvě generace
a nevím, kterou z nich mám radši;
ten prázdný rukáv — to je má —
nebo tu druhou, mladší,
co ze života bere oběma?

(Ze sbírky Jen jednou
stěhovavý pták)

Pohřeb

Ten dobrý člověk zemřel trochu mlád
Obvykle tihle brzy plavou
Stál mimo hru hrál špatně hlavou
Uměl jen pít a pak to vyčurat

V bažinách práce přes den topil se
Večer se vytáh z bahna k šenku
A když tak čistil pátou sklenku
šklebil se něžně jako opice

Objímal se a krkal sladce
packal a padal v hlučné hádce
Pro nic rád žil a pro nic rád se přel

Dva koníce ho táhnou Cáká
Host žádný Rakev všelijaká
Život ho minul Nežil Nezemřel

(Ze sbírky Zrána)

Věci a lidé

KOLEJNICE

Víte, někdy si připadáme jako někteří manželé: pořád vedle sebe — a nikdy se nesejdeme...

VÝVĚSNÍ SKŘÍŇKA

To je hrůza, jak stárneme. Tak ono už od 7. listopadu uběhlo sedm měsíců?

NĚKTERÍ LIDÉ

jsou jako květiny. Některé květiny jsou jako někteří lidé: stojí na jednom místě, mlčí, prší se na ně a nerostou.

Milan Zemlička

Uhynula na salaši.

M. LASICA — J. SATINSKÝ

Napsali jsme scénku. Přiznáváme, není realistická. Odehrává se totiž v přeplněné spíži. Ale čert vem realismus, když chceš napsat něco směšného.

Osoby: POTKAN PETR
POTKAN PAVEL

POTKAN PAVEL: Tady někde je ta slanina. (Čichá na všechny strany)

POTKAN PETR (významně zakašle):
A když ne? Co řeknem ostatním?

POTKAN PAVEL: Musí tu být. Starý Robert vždycky mluvil pravdu. Jdi a řekni jim, aby byli klidní a disciplinovaní. A hlavně ať nám věří. My tu slaninu najdeme.

POTKAN PETR: Že bychom je sem pustili? Když nás bude víc, najdeme ji dřív.

POTKAN PAVEL: Podívej se, Petře, když už nás jednou pověřili, tak ať čekají.

POTKAN PETR: Aspoň jim řekněme, jak vypadá slanina vypadá, když bychom ji přece jen nenašli.

POTKAN PAVEL: Máš pravdu. Popiš jim ji.

POTKAN PETR: Ale vždyť já jsem slaninu nikdy v životě neviděl.

POTKAN PAVEL: A kdopak ji viděl? (Petr bezradně pokrčí rameny) Vidiš. A kolik jich o ní vyprávělo. I písně o ní skládali. (Zanotí si: Uhynula na salaši slanina...)

POTKAN PETR odhodlaně odejde; za chvíli se vrátí

POTKAN PAVEL: Tak co?

POTKAN PETR: Jednohlasně.

POTKAN PAVEL: A popsals ji pravdivě? Protože vypadá takhle. Sám jsem překvapen. (Ukáže na kus slaniny)

POTKAN PETR (překvapen couvá): Slanina! Kdo by si to byl pomyslel? (Křičí ke dveřím) Bratři, potkali!

POTKAN PAVEL: Pst! Nač tolik křiku? Uvědom si, že všichni ještě nejsou zralí k tomu, aby se to dozvěděli. Může vzniknout chaos! A potřebujeme my chaos?

POTKAN PETR: Nepotřebujeme. A když budeme potřebovat, tak si ho zorganizujeme.

POTKAN PAVEL (pochvalně): Myslí ti to, Petře!

POTKAN PETR: Vždy jsem dovedl zahořet pro správnou věc. A co dál?

POTKAN PAVEL: Pomalu nejdál dojdeš. A o to my se snažíme i nadále, abychom došli co nejdále.

POTKAN PETR: A slanina?

POTKAN PAVEL: Jdi oznámit, že je na dosah ruky.

POTKAN PETR (vyjde a vrátí se): Jednohlasně. A směrnice pro další období?

POTKAN PAVEL: Všechny směrnice platí i nadále. Čeká nás vážný krok. Před námi je slanina. Vidiš ji?

POTKAN PETR: Vidím.

POTKAN PAVEL: Je dobrá?

POTKAN PETR: Je.

POTKAN PAVEL: Bude stačit pro všechny?

POTKAN PETR: Kdoví.

POTKAN PAVEL (si zavzpomíná): Máme zásluhu?

POTKAN PETR: Máme.

POTKAN PAVEL: Patří nám největší kus?

POTKAN PETR: Patří.

POTKAN PAVEL: Když sníme největší kus, co zůstane ostatním?

POTKAN PETR: Nic.

POTKAN PAVEL: Je to v pořádku?

POTKAN PETR: Není.

POTKAN PAVEL: A o co jde? O pořádek, nebo o slaninu?

POTKAN PETR: Jednohlasně. (Snědí slaninu) A co dál?

POTKAN PAVEL (utírá si rypák): Přiznám se, udělal jsem chybu.

POTKAN PETR (právě tak): I já se ti přiznám — chybil jsem.

POTKAN PAVEL: Sdělme se. Ale ať to zůstane mezi námi.

Oba vyjdou před spíž a zazpívají:

Uhynula na salaši slanina,
sváděli to na našeho Martina.

Jako první a poslední si přečetl tuto scénku soudruh ON. Poklepal nám na ramena.

ON: Volili jste humorný přístup k tématu, chachacha. Kdysi to nebývalo takové jednoduché. Dnes nám jde o umělecké individuality. Ne jako kdysi (před rokem), když kdekoho osočovali z individualismu a formalismu. Dnes musí být každý individualitou, i kdyby to měla být formalita. Svého času to bylo jiné. Nebylo možno vyslovit svůj názor. I když jej člověk měl. Též jsem měl svůj názor, manželka vám to může dosvědčit. Trpěli jsme. Jó, vy jste příliš mladá na to, abyste věděli, jaké hlouposti se tehdy psaly.

MY: Ale víme. Četli jsme některá vaše díla.

ON (stroze): No, mnozí z nás dělali chyby. Já též. (Rozohněně) A když bude třeba, budu je dělat znova!

Potom soudruh ON vytáhl z diplomaty kus slaniny, aby se posilnil před dalším vysilujícím a upřímným bojem s minulostí.

(Z týdeníku Kulturní život přeložil J. Vedral)

Filosofie češství Štěpána Palety

IVAN VYSKOČIL

Místo: Hostinec U růžového kavalíra

Hovoří: Štěpán Paleta, mistr truhlářský, muž s pivem

Kouknou na toho mladého, co to cucá! Hele, O-R-A-N. No jo, to je asi pan Oránskej. Co to pijete, člověče, to ste Čech? Jó, jó, pěkněj Čech. Víte, kdo ste? Mrva! Vy zapíráte národ, Otce vlasti, husity, všechno. Když chcete vědět, tak patříte k orangutánům, ták!

Lojzo, to se ti divím, že vůbec tohleto vedeš. Co to je vůbec Orán? No? Kdyby to byl Moran, tak to znám, ale tohle? To si hostinskěj? No jo, sortyment, ale že mu to mladýmu nerozmluviš, když nám setsortymentsky bloudíš.

Parlete francete? Šprechen zí tojč? Kapišto italijáno? Ne? No tak vidíte, dyk ste Čech. Jampak se s váma mladejma má čovek domluvit? No? Dejte to pryč a ne-rouhejte se, člověče!

Lojziku, tady mladýmu na mý konto jednu plzeň, ať se domluvíme. Tak to má bejt, pane mladej. A teď si fuknem, dyk nepuknem, jak říkával starej Hrabánek. Znal ste starýho Hrabánka? Neznal? No, že se ptám, jak byste taky moh, mladej. To ste byl eště na houbách v lese černým a Hrabánek už tu válel. Jo, takovej hodnej člověk a tak smutnej konec. Hitler ho umořil. Gestapáci. Za toho rajchu — jako pro-
tektorátu — byl jen ten pivolín, to strašný ponížení, a ten pivolín ho, chudáka, zabil.

Josefe, tys přece znal Hrabánka, Kadlíčka Hrabánka přece. Jampak ne, jako bych ho tady vnitřním zrakem viděl. Zrovna co ste vy. A Lojzik — před Lojzikiem rači vo Kadlíčkovi pssst, nebo se nám Lojzik rozpláče.

Eště před tím, než to na Kadlíčka přišlo, to už ale nebyl von, kdepak, tak se následkem těch outrap pojinačil, tak eště před tím mi Kadlíček povídá: „Štěpáne, ty kluku špatná, já už tu dlouho nebudu. Ale ty tu hrůzu přechkáš. Tak potom nezapomeňte na Karlíka a vypíte taky nějakou tu mou na mou památku...“ Jo, jo. Von cejtíl svůj konec. Jo, jo.

Lojziku, eště dvě, taky za Kadlíčka Hrabánků, víš? Jo, Kadlíček, to byl Čech, to byl husita. Proč zrovna husita? Kouknou, mladej, voni maj školy, ale vo husitech vědí s voduštěním enono, rozuměj? To já to mám jináč seštymovaný. Jan Žižka z Troc-
nova, věděj, kdo to byl, ne? No dobře, tak Jan Žižka, to je u mne čtyřcet piv. Prokop Holej třicet. Palackej pětadvacet, a jeden každej husita dvacet. A Kadlíček, ten jich udělal svejch dobrejch dvacet a ještě by táhnul jako Palackej, husita jeden!

Lojziku, řekni, to se pak dělalo krleš, krleš, nepřátel se nelekejte, dyž se nehledělo na množství. To, pane, Rakusači čuměli, jak dostávají na frak. Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm! To ste slyšel, ne? Tak vidíte, slyšel, a cucáte tenhle cizáckej šmejď.

Vy holt myslíte jen na sebe a na to, jak potom maj vypadat ty děti, na to ne-myslíte, že jo? Že žádný děti nemáte? Ale budete je mít.

Lojziku, eště jednu. Na ty děti!

To vám vyžene z těla veškerou nečistotu a dodá vám to tu pravou českou sílu.

No řekni, Pepičku, sou ty děti dneska nějaký děti? Co nemaj vod táty, to už jim žádná medicína nedá. Co vás nemá. To vočkování, příkrmování, americký balení, takový sarapatičky, ty už to nevytrhnou, kdepak. No vidíte, jakej máte splávek, no, Lojziku, repete!

Jó, chudáci ty děti. A tím jsou vinný rodiče.

Všelijaký ty gauče a lehandy a válendy, co to všechno maj v kvartýrech. Mladej, radim vám, esli to taky máte, tak to soforť vyhoďte a líhejte s tou svou v pořádný posteli. No, co můžete udělat na takovejch pérách, no? Dyk se, čoveče, ani nemů-
žete pořádně vopřít nohamal!

Ale to si taky na nás vymysleli cizáci, aby nás připravili vo potomstvo. A vy jim na to naletíte jako blbý vovce. Poslechněte a dejte to z baráku, dokud je čas. Mla-
dýmu Pekovi sem to taky říkal.

Znáte mladýho Peku? Neznáte? To se divím, dyk ste mu podobnej. Nejste náhodou ten jeho bratranec? Ne? Hm, hm. Tak von si Peka taky nedal říct, jako vy, a teď to má! To se pak naběhali po nemocnicích, po doktorech, po profesorech — holka měla tuhletu rucksaci. Teď už chodí dobře, ale dalo to starání. A musela byt ležet na takovým prkýnku. Na tvrdym. Já mu říkám: Vidíš, dyž ste ji dělali, tak to holt na těch lehandách, na měkkým, žejo, a teď vona, chudáček malá, furt na tvrdým, jako za trest. Tak teď to vidíš. A von, Peka...

Že už musíte jít? Ale to je škoda. Ne, ne, ty piva platím já, dyk sem vás musel pozvat, vzdělat vás. Ten šmejď si zaplaťte, ale piva platím já.

No tak tedy dobrou noc a přideťte zas.

A pamatujte, že ste Čech. Pamatujte na děti!

NÁSTUP NA KULTURU

P. BOŠEK | J. KINCL | G. OPLUSTIL |
J. ŠEBÁNEK |

NÁSTUP NA KULTURU !!!

VOJENSKÝ KABARET

HUDBA: M. JÍRA | K. MAREŠ | J. SRNEC

TEXTY PÍSNÍ: J. KINCL | P. KOPTA

Z repertoáru Satirické scény AUS VN

Levá strana jeviště je opatřena nápisem KLUBOVNA, pravá strana nápisem KANCELÁŘ. Uprostřed je neutrální prostor. Dvojice A a B se pohybuje volně po celém jevišti. Po otevření opony se ozývá hlášení útvarového rozhlasu, který dvojice A a B pozorně poslouchá

ROZHLAS (*chrčení*):... dále v rámci kulturně masové činnosti proběhne celá řada akcí, jako beseda se sportovcem — dále — bude proveden výběr do našeho souboru — účast povinná — zpět — dobrovolná — dále — dovršení kulturní revoluce u naší jednotky bude dovršeno k 31. tohoto měsíce a odpovídá za to vojín Mikulka ze třetí roty — dále — pokud jde o trávník před budovou K, bude tento v rámci akce zezdravotnění a zkrášlení prostředří 8 cm vysoký a pokud možno stejné barvy — dále — zpět — konec hlášení. (*Chrčení a hudba*)

MIKULKA (*vbíhá a píská*): Nástup na kulturu!!! (*Odbíhá*)

A: Jako by tu někdo něco provolával.

B: Jste bystrý pozorovatel. Jak jste na to přišel?

A: Samostatně. Bez cizí pomoci. Jako ve škole. Prostě jsem to slyšel.

B: Všímavý to pozorovatel. Pro náš úkol jako stvořený.

A: Pro jaký úkol?

B: Pozorovací. Řekli nám přece, jděte a pozorujte. Poučte se a vyvarujte se.

A: Ale proč křičel?

B: Je k tomu patrně určen. Určení na provedení provolání nástupu na kulturně masovou činnost.

A: A co si pod tím pojmem představujete?

B: Já si představuji, že se každý baví tak, aby se nikdo neurazil.

A: Velmi pozoruhodně řečeno. Mezi námi, už jste to někdy zkusil?

B: Mezi námi, už.

A: No, a urazil se někdo?

B: Mezi námi, ne.

A: A bavil jste se někdy úplně to... nevázaně?

B: Jéje. Já jsem byl jednou úplně to... pod reprodukcí.

A: Pod co?

B: No pod obraz, jenže to nebyl originál.

A: Pak to nebylo původní. Ale vy jste se v životě nikdy nikoho nedotkl?

B: To jo. Co já poplácal lidí po zádech.

Nahoře Ungráv snímek z Kinclova kabaretu Provede to Bambas v podání Satirické scény AUS VN; vlevo záběry z Kabaretu z kufru K. Pokorného

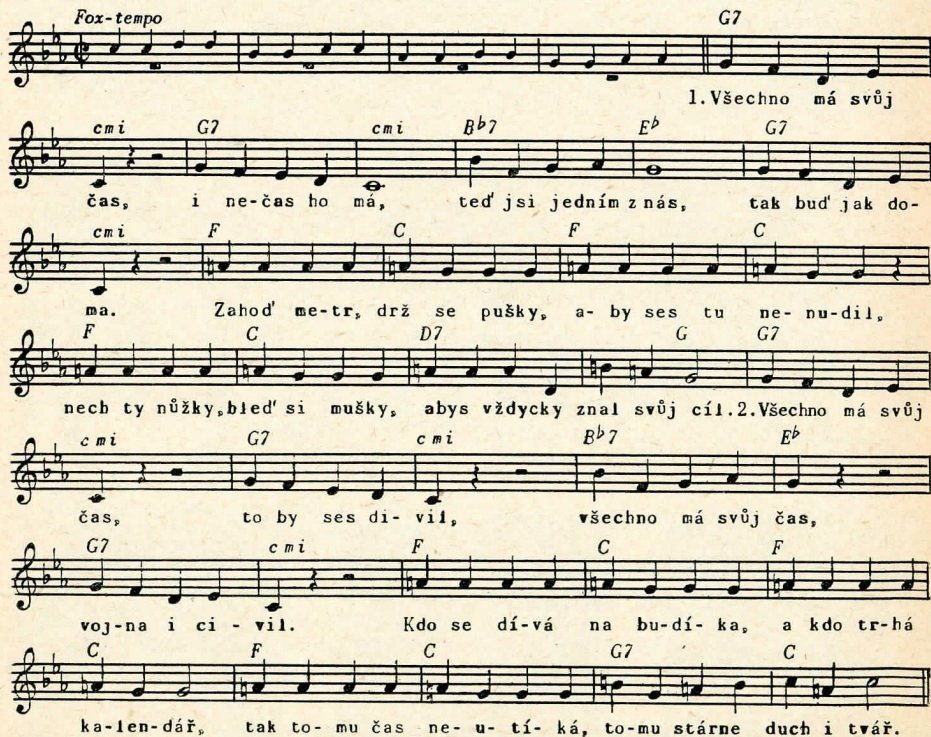
A: Tak to jste byl tedy pokrytec...
 B: Ne, masér. V civilu.
 A: A já bych byl řekl, že jste byl spíš intelektuál.
 B: Co to je?
 A: No to prostě ten dotyčný jako něco udělá, a když tomu nerozumí ani inteligentní lidi, tak si začne myslet, že je to jen pro intelektuály, ale ti, protože bývají většinou i inteligentní, tak mu také nerozumí, a on je spokojen a myslí si, že je intelektuál, a začne se to o něm i říkat.
 B: Ale i masér má duši.
 A: Dobře, dobře. Konečně nesudme lidi podle slov, leč podle činů.
 B: Nojo, ale když vy jste tady zatím ještě nic neučinil.

A: Nejsme tu přece, abychom činili, spíš abychom pozorovali, poučovali se a v nejhorším někomu vyčínili.
 B: Nejsme tedy činitelé, ale vyčinitelé. Je to snad lepší.
 A: Ale to je málo.
 B: Tak si představte, že jsme třeba to... kontrola a pomoc.
 A: To je v jednom? Jako dohromady?
 B: Jako.
 A: Odkud?
 B: Odněkud shora.
 A: Máte sice andělský výraz, ale chybí vám kožená brašna přes rameno, neutrální úsměv a nic neříkající lesk očí.
 B: Všechno bude. Všechno má svůj čas. Však to znáte. *(Odejdou)*

O ČASE (píseň Mikulky)

Hudba: K. Mareš / Text: P. Kopta

Fox-tempo G7

1. Všechno má svůj čas, i ne-čas ho má, teď jsi jedním z nás, tak buď jak do-
 ma. Zahod' me-tr, drž se pušky, a- by ses tu ne- nu-dil,
 nech ty nůžky, bled' si mušky, abys vždýcky znal svůj cíl. 2. Všechno má svůj čas,
 to by ses di- vil, všechno má svůj čas,
 voj-na i ci- vil. Kdo se dí- vá na bu- dí- ka, a kdo tr- há
 ka- len- dář, tak to- mu čas ne- u- tí- ká, to-mu stárne duch i tvář.

H7 rit. Slowly F E

Recit. Co je to čas, to je to, co se tak vleče,

F G7 Fox-tempo cmi

co je to čas, to je to, co jak řeka líně teče. 3. Když ho pustíš z hlavy,

G7 cmi Eb7 Eb G7

on se ne-za sta- ví, po-slechni můj hlas, ne- my- sli na

cmi F G7 cdim G7

čas, on ti za to zas pak u- te- če

cmi G7 alla Ľardás cmi fi G7 cmi

mno- hem snáz

A: Kdo to byl?

B: Vojín Mikulka.

A: Rotní předzpěvák, že?

B: Ne. Družstevní.

A: To se podívejme, jací zpěváci —
kabrňáci nám rostou na vesnici.

B: Ale Mikulka není zemědělského pů-
vodu. Je předzpěvákem družstva, a ne
roty.

A: A jakpak se ten Mikulka dostal k tomu
zpěvu?

B: Byl určen. Vlastně vybrán.

A: Za odměnu?

B: Zadarmo.

A: Poznali, že má talent...

B: Talent mu byl přidělen.

A: Chápu. Projevil zájem.

B: Ne. Zájem mu byl přidělen až potom.

A: Potřeba kultury stoupá. Na hlavu.

B: A je potřeba ji kádrově zajistit.

A: Chápu. A jak se to provádí?

B: Třeba se vyhlásí konkurs...

A: A tam se provede rozdělení talentů a
zájmů.

B: Tak to proveďte.

A: Provedu. *(Píská a křičí)* Nástup na
konkurs!!! *(Odejdou)*

*V klubovně je Poručík a přicházejí jed-
notliví vojíni*

PORUČÍK *(předstoupí před publikum)*:
Jak už jsem řekl, soudruzi, sport a kul-
tura, to je v armádě veledůležitá věc.
A na co zvlášť klademe důraz — musí
se provozovat masově. Nerad bych, aby
někdo stál stranou, aby se nezapojil.
Proto беру věc do rukou sám a udělám
pečlivý výběr. Každý nechť se svobodně
rozhodne, čemu se chce ve volném čase
věnovat. Tak hezky jeden po druhém.
*(Stoupne ke stolečku, kde rozprostře
lejstra a dělá záznamy)*

KUČERA *(vstoupí)*: Vojín Kučera, sou-
druhu poručíku!

PORUČÍK: Pohov, Kučera. Tady jde o zá-
bavu. — Tak co, kam vás dáme?

KUČERA: Rád bych se věnoval ping-
pongu.

PORUČÍK: Výborně. A už jste někdy hrál
ping-pong? Myslím závodně.

KUČERA: Dosud jsem neměl příležitost.

PORUČÍK: Jó, milej zlatej, a kdo vás to
bude učit? Já potřebuju mančaft, kterej
bude reprezentovat útvar. Kterej nám
přinese taky nějaký trofeje. Už jsem na
to nechal dělat regály. Podívejte, Kuče-
ra, ping-pong si můžete zahrát v neděli
v hospodě U papouška — pro zábavu,
že jo. Zpívat byste nechtěl?

KUČERA: To já neumím.

PORUČÍK: Kučera, slovo neumím se škrtá z vojenského slovníku. Jen se nebojte a zkuste to.

KUČERA: Já bych radši ten ping-pong.

PORUČÍK: S ping-pongem je to rozhodnutý. Ten budete hrát v hostinci U pa-pouška.

KUČERA: Já bych se ten ping-pong naučil rychle. Dám si závazek.

PORUČÍK: To je zajímavé. Ping-pong byste se učil ve dne v noci, že jo. Ale zpívat ne. A přitom jsem přesvědčen, že máte zlato v hrdle. Zazpívejte mi — pro zajímavost — třeba... Ach, synku, synku...

KUČERA (*je zoufalý, zkouší zpívat, ale rychle to katastrofálně falešně*)

PORUČÍK: No — na sólistu to sice není, ale ve sboru se to ztratí. Bude vás tam asi dvacet. Tak na shledanou v pondělí v pěveckém kroužku. Jste šikovnej chlapec, Kučera. Můžete jít. Napíší to do obce!

KUČERA (*smutně odchází*)

PORUČÍK: Vojín Hudeček!

HUDEČEK (*vejde*): Tady.

PORUČÍK: Tak co s vámi, Hudečku?

HUDEČEK: Rád bych pracoval v divadelním kroužku. Mám ochotnickou praxi a rád recituji. Hrál jsem Víta v Kutnohorských havířích a miluji Bezruč. Perfektně ovládám... (*staví se do pózy a recituje*) ... Sto roků v šachtě žil, mlčel jsem, sto roků kopal jsem uhlí...

PORUČÍK: No, no — to přeháníte. Ale tady mlčet nemusíte. Tady najdete uplatnění a brzy se dostanete ke slovu. Rád slyším, že vás baví havířina. Každou sobotu a neděli budu organizovat brigády na Kladno. To víte, že na vás nezapomenu — Hudeček. — Tak další!

HUDEČEK (*aniž se zmůže na odpor, smutně odchází*)

KOLOMAZNÍK (*vejde*): Vojín Kolomazník Arnošt, soudruhu poručíku!

PORUČÍK: Tak co?

KOLOMAZNÍK: Já jsem vzpěrač.

PORUČÍK: Senzace.

KOLOMAZNÍK (*skromně*): Mám za sebou nějaké rekordy.

PORUČÍK: To rád slyším. Kroužek vzpěra-

čů tu sice nemáme, ale mám pro vás skvělé zařazení. Tam si zatrénujete. Naše estrádní skupina provede několik akcí pro patronátní závody a družstva. A vždycky jsou potíže se stěhováním klavíru. V úterý se hlaste u desátníka Pivoňky a budete začleněn v estrádní skupině. Kultura je důležitá věc, Kolomazník. — Další!

KOLOMAZNÍK (*odchází nakvašeně*)

BAĐURA: Vojín Baďura, soudruhu poručíku!

PORUČÍK: Tak to jste vy, Baďura. Slyšel jsem, že výborně kopete levé křídlo.

BAĐURA: Hraji pouze pro zábavu.

PORUČÍK: Jen se nevykrucujte. Já vás viděl včera na dvoře. Vy máte, Baďura, finiš, jako ten — Kantorek nebo Skobla.

BAĐURA: Ale já jsem hudebník z povolání. Houslista. Věnuji se klasice...

PORUČÍK: Blázníte? Víte, jaký je nedostatek levých křídel? Musíte kopat. Houslistů je jako psů. Viděl jste takovou filharmonii, co jich tam sedí?

BAĐURA (*apaticky*): Ano.

PORUČÍK: Tak vidíte. Budete kopat v útvarové jedenáctce.

BAĐURA: Já bych radši do estrádní skupiny.

PORUČÍK: Baďura, mějte rozum. Kultura se dělá výhradně po zaměstnání. Kdežto fotbal můžete hrát i v pracovní době. A na housle si můžete zahrát třeba v polochaše. — Tak hlavu vzhůru, Baďura! — Další! (*Následuje hudební přerыв — všichni odcházejí*)

PORUČÍK (*se vrací, sklesle se obrací k publiku*): Ač nerad, musím konstatovat, že činnost našich kroužků není valné úrovně. Kde je chyba, soudruzi? Výběru jsem věnoval mimořádnou péči, s každým jsem osobně pohovořil, a výsledek nikde. Je třeba větší aktivity! Do svých zájmových kroužků jste se hlásili dobrovolně, tak teď pracujte. Náš cíl je — ve sportu do 1. ligy a v kultuře — do Hronova! (*Odchází*)

Hudební dohra

SOUBOROVÁ (*píseň všech*)

Po dozpívání pořadově odejdou a přicházejí A a B

SOUBOROVÁ (píseň všech)

Hudba: M. Jíra / Text: P. Kopta

Allegro

1. Ze za - čá - tku na voj - ně
2. A tak po - čet sou - bo - rů

ta - len - tů je pře - boj - ně, každý chtěl by zpívat, brát, re - ci - to - vat,
závratně jde na - ho - ru, každý zkouší o sto - šest, a - by už jel

dim senza tempo

tanco - vat. Jeden je - de pro cym - bál, a - by na něj čardáš hrál,
na zá - jezd. Všichni vědí a - ko - rát, kde je je - jich patro - nát.

Tempo I.

druhý je - de od ro - ty pro trubku a pro no - ty a třetí, co
Každý proto jel by rád, zpí - vat, tan - čit, ne - bo hrát. Je to a - le

tančí polku, chtěl si krotě přivést holku, čtvrtý je - de na - krásně
potom rá - na, ne - o - te - vře - li se brána, to pak bě - hem ho - di - ny

1. z vojny do - mů pro básně. 2. není soubor je - di - ný.

A: No vidíte, jak jim to jde. Jedna radost.

B: To byla píseň kulturně osvětová.

A: Podle čeho tak soudíte?

B: Podle rozdělovníku.

A: I tady?

B: Nejen tady. Poslouchejte. *(Po špičkách odcházejí)*

Za stolem v kanceláři sedí důstojník Bambas a bere zvonící telefon

BAMBAS: Přijem. Tady je Rezekvítek, funkce 89. Co? No, přece rezekvítek, haló, rezekvítek. Hergot, co to tam žbrbláte, člověče. Vždyť říkám rezekvítek. No, květina s lodyhou tupě hrnatou, víceméně dutou, a s listy přisedlými... že vás to nezajímá, mě taky ne, člověče. To se nehledá v klíči pro určo-

vání rostlin, ale v hovorových tabulkách, *(pauza)* no proto. Co? Fonogram? Tak to řeknu hned. *(Bere tužku)* Tak mluvíte, píšu. *(Pro sebe)* Nahlaste do druhého dne do hodiny H na Babí hněv, funkce 13, současný stav vojenských písní u vaší jednotky, se zvláštním zaměřením na body:

- a) píseň jako taková
- b) píseň kulturně osvětová
- c) píseň se vztahem k druhému ročníku základní služby
- d) píseň vojensko odborná
- e) píseň úniková.

Ve zvláštní rubrice uveďte počet a stav cimbalů vzor 34 se zřetelem na tabulky počtů. Za Babí hněv funkce 13. Konec. *(Položí tužku a zavěsí. Otírá si pot z čela)* Mikulka!

MIKULKA: Soudruhu...

BAMBAS: Dobře, dobře. Mikulka. Kdyby něco, tak tu pro nikoho nejsem. Až přivezou ty nové busty, tak ať je složí u skladu a vydejte jim ty vyřazené. Já jdu na ošetrovnu. *(Odchází)*

MIKULKA *(pro sebe)*: Jednou tam musíme všichni. *(Začíná zpívat Všechno má svůj čas ... a odchází)*

A: Kdo to byl, ten ... *(ukazuje na rameno)*

B: Funkce 89.

A: Ale co je to funkce 89?

B: Rezekvítek.

A: Ale kdo je to ten rezekvítek?

B: Funkce 89!

Jan Plavka a Věra Petáková v pořadu Satirické scény Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. Foto R. Ungl

A: Já vím, to je číslo, ale...

B: To je velké číslo.

A: No dobře. Ale co bude dělat s tím nesmyslným fonogramem?

B: Až přijde z ošetřovny a zastaví se v Armě, zavolá si zase Mikulku, protože ten ví, co a jak. (*Do portálu*) Světlo na kancelář! (*Odejdou*)

V kanceláři je Bambas s Mikulkou

BAMBAS: Tak, Mikulka, já jsem se rozhodl, že si zjistím, jen tak pro sebe, co se u nás vlastně zpívá. Ne že bych to nějak moc potřeboval. To já jen tak, abych vám, Mikulka, pomohl, tak nějak neslužebně, jako člověk člověku. Jste vedoucí rotního souboru, tak by mě zajímal váš názor. Máte přece vlastní názor!

MIKULKA: Provedu.

BAMBAS: Uklidněte se. Tak co se u nás zpívá?

MIKULKA: To, prosím, bude těžké, protože za ty tři měsíce pomoci staršího instruktora z vyšší jednotky vůbec nezpíváme. My, prosím, musíme vždycky přesně vědět, kde a pro koho budeme zpívat, a podle toho se přizpůsobíme.

BAMBAS: To je chvályhodné. Žádná bezideová píseň, ale vždycky s hlubokou znalostí terénu. Tak co zpíváte příklad-

ně při našich populárních pořadech Rota rotě?

MIKULKA: Tam, prosím, vždycky sžíravě častušky do vlastních řad s rotní tematikou. Jako na příklad o vojínu Kočandrlovi, který se nepřihlásil do kroužku s tematikou studeného odchovu telat, ač si to dala celá rota jako závazek ke zvýšení odbornosti, nebo o vojínu Mikulčákovi, který se nezúčastňuje kolektivního nácviku odzemku.

BAMBAS: Výborně, jen tak dál. A co zpíváte na útvarové estrádě?

MIKULKA: Tam, prosím, podle Repertoárového sborníku, třeba masovou píseň Hej, raketčici, raketčici, když vyjdete na střelnici — nebo — Kuchaři vojenští bojují dost, za druhou odbornost...

BAMBAS: Mám z vás radost, Mikulka, ze všechněch. A co takhle v patronátu?

MIKULKA: No, to si vždycky vybereme nějakou populární píseň a tvořivě ji přehodnotíme ve vojenském duchu. To zpíváme — Po babičce klokočí — jako pochodovou píseň, anebo — To všechno vodné čas — jako dumku, vojenskou.

BAMBAS: Neobyčejně správně. Ke všemu je třeba přistupovat tvořivě a dát tomu vyšší ideový záměr. Vidím, že vás mohu přihlásit do Armádní soutěže tvořivosti. Můžete jít, Mikulka. (*Ten odchází*) Paliče tvrdá, ale srdce ze zlata.

SPOR O PÍSENIČKU (píseň všech)

Hudba: M. Jíra / Text: J. Kincl

Pegune-tempo C G7 C G7 C G7

1. My slyšeli jsme tuhle po-ta-jí, jak se dva o písničku há-da-jí, jak chtějí najít předpiso-vý vzor. "Jenom ne jazz!" jeden z nich hles! "Jenom ne blues, to kazí vkus, jenom ne Zábradlí, nebo snad, probůh, tenhle Semafor!" 2. Proč takhle lidem hlavy mota-jí a poradit si vůbec

The musical score is written on five staves. The first staff has a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The tempo is marked 'Pegune-tempo'. The first line of music is for the first part of the song, starting with a C major chord and a G7 chord. The lyrics are '1. My slyšeli jsme tuhle po-ta-jí, jak se dva o písničku há-da-jí, jak chtějí najít předpiso-vý vzor. "Jenom ne jazz!"'. The second line of music continues the first part, with lyrics 'jeden z nich hles! "Jenom ne blues, to kazí vkus, jenom ne Zábradlí, nebo snad, probůh, tenhle Semafor!"'. The third line of music is for the second part of the song, starting with a C major chord and a G7 chord. The lyrics are '2. Proč takhle lidem hlavy mota-jí a poradit si vůbec'.

D^b A^b7 G^b e dim7 A^b7 D^b 5 11
 neda-jí, proč vedou vlastně tenhle hloupý spor?
G^b e dim7 D^b F^b7 e b mi A^b7 D^b D^b7 G^b e dim7
 Vždyt zpívá kos si ledacos, zpívá si rád a napořád, bude to asi tím,
D^b F^b7 e b mi A^b7 D^b A7 D A7
 že je to jenom o- by-čej-ný tvor. I přesto li-di rá-di
D A7 D A7 D A7 G h dim7
 zpí-vají, na tyhle řeči prostě ne- da-jí, jsou a-si stejní,
A7 D 5 11 G b dim7 D H7 e mi A7
 ja-ko je ten kos. Proto si dnes zpíva-jí jazz a zítra kus
D D7 G h dim7 D H7 A7 D9
 smutnýho blues. Jenom tak pro sebe, hlavně pro ra-dost,
G h dim7 D H7 A7 D B^b7 D A7
 jenom tak pro sebe, hlavně pro radost!
D B^b7 D A7 D B^b7 D B7 D

Po dozpívání všichni odcházejí, zůstává jenom dvojice A a B

A: Poslyšte, proč se na vojně říká Mikulka, a ne Mikulko. Je přece sedm pádů.

B: Není tak nějak čas používat všech sedmi, tak se na vojně používá slovem i písmem jen ten první. Tedy — kdo co: Mikulka; koho čeho: Mikulka; no a tak to jde dál. Zatím přesto na školách učíme všem sedmi pádům.

A: Protože je čas?

B: Ne, třeba z úcty k mateřštině.

A: No, vraťme se k tématu. Tedy Mikulka je předzpěvák, vedoucí souboru, pravá ruka Bambase, vlastně soudruha Bambas — a teď mi řekněte, kdo za něj dělá vojnu.

B: Vojnu mu dělá Řeřicha.

A: To je volací znak?

B: Ne, to je volací — desátník.

Z portálu se ozve hlas a přichází Mikulka s Řeřichou, dvojice A a B odchází

HLAS: Nástup na rajóny!!! Padám, padám!!!

ŘEŘICHA: Tak vy si, Mikulka, myslíte, že vojna je zkrátka ústřední kolo lidové tvořivosti. Tak to ne, Mikulka, to ne. Kvůli tomu, že vedete soubor, se rajóny samy neudělají; nakonec byste snad chtěl, aby to myl někdo z druhého ročníku, protože vy budete nacvičovat nějaké to jódlování z Horemlází. Jenže vy jste zkrátka umělec, Mikulka, že jo, a mohl byste namítat, že zabraňuju vzniku

kulturního podhoubí u naší roty. Tak to teda ne, Mikulka. Tak to teda ne. Tuhle jsem slyšel, že se žádný umělec nesmí odtrhnout od života, a to já si nemůžu vzít na svědomí, abych vás teda odtrhoval. Tak vám tady podávám po-

mocnou ruku (podává mu hadr a kbelík) a za čtvrt hodiny se bude chodba blejskat jako Halleyova kometa. Jasný, vy útvárovej Jánošíku? (Odechází, Mikulka začíná zpívat)

RAJÓNOVÁ (píseň Mikulky)

Hudba: M. Jíra / Text: P. Kopta

Medium

1. Kde jsou mé přé - ri - e, kde
 jsou mé plá - ně? Dal jsem jim a - di - e, vzpo -
 mí - nám na ně. Tam jsem se pro - há - něl na ko - ni
 a pá - sal stá - da krav, tá - bo - řil pod starou jablo - ní,
 spo - kojen živ a zdráv. - 2. Sbo - hem buď můj ko - ni,
 by chtěl za - me - tat
 sbo - hem mé ka - ňo - ny, ta - dy mě ho - ní
 tam u nás na ran - či, to - mu se vysmá - li -
 u - klí - zet ra - jó - ny. Kbe - lí - ky vo - dy a
 a ře - kli: "Ne - jan - či!" Ta - dy se u - klí - zí
 hadry a kar - tá - če, cho - dby a
 čistí a za - me - tá gmi A7 od zi - my
 scho - dy, až je mi do plá - če!
 do zi - my, od lé - ta do lé - ta. 3. Kdo 4. Sbo - hem buď
 můj ko - ni, sbo - hem mé ka - ňo - ny

ilias za Tak co je s tou chodbou?
scenou: Nastup na rajóny..

Už mě za - se ho - ní - ra - jó - ny.

colla parte

Noty, označené křížkem (x) zpívat falsetem (jódli)

Po dozpívání odejde; přicházejí A a B

A: Poslyšte, já sice nejsem zásadně proti romantice, každý jsme tak trochu snílek, že, ale z té písně, víte, číší taková jakási řekl bych až desiluze.

B: To byla parodie.

A: Co to je?

B: To prostě, když se chce něco dostat na jeviště, co by tam třeba nepatřilo, tak se to uvede jako parodie. Třeba strip-týz...

A: Prostě předvede se to, aby se to mohlo názorně jako odsoudit. No vidíte, a mně to uniklo.

B: Ano, byla to úniková píseň.

A: Úniková? Co to znamená?

B: Úniková? No, to je taková píseň, co sice vyloženě neškodí...

A: Komu?

B: Tak, vůbec. Není škodlivá.

A: Chápu.

B: Ovšem na druhé straně zase nijak nepomáhá.

A: Komu?

B: Tak, vůbec. Není přínosem.

A: A když už tedy děláme tu osvětu a buditelství, vysvětleme si, kde vzniká.

B: Tedy půjdu na to široka. Třemi slovy. Vzniká mezi mazáky?

A: Mazák je, když...

B: Mazák je, když už není bažant.

A: A bažant je, kdy ještě není mazák.

B: Jsme to chytří hoši, vzdělaní a sečtělí.

A: Naší knihou je život. (Odejdou)

Odehrává se na volném prostoru, jakoby na kasárenském dvoře

PORUČÍK (přechází scénu a potká vojína Hašpera, kterého zastaví): Když jsem šel přes dvůr za skladištěm, viděl jsem tam rozházené popelnice. Je vám, Hašpera, snad jasné, proč to říkám.

HAŠPERA (neupravený, rozespálý): Zajiště, soudruhu poručíku. Nepůsobí to dobrým dojmem a vrhá to špatné světlo na nás na všechny.

PORUČÍK: Proto půjdete, popelnice urovňate a prostor dáte do náležitého pořádku. Jasný?

HAŠPERA: Úplně jasný, soudruhu poručíku.

PORUČÍK: No a aby to bylo ještě jasnější (Hašpera mu připaluje cigaretu), tak mi za půl hodinu podáte zprávu, že rozkaz je splněn.

HAŠPERA: Proveďte, soudruhu poručíku.

PORUČÍK (odejde)

HAŠPERA (pro sebe): To víš, všeho nechám a hned tam spěchám. Budu se hrabat v popelu jako nějaká kvočna. Že já nešel raději na brambory do kuchyně. Konec konců jsem také mohl do skladu vydávat prostěradla. Nebo asistovat při skládání piva. Ale tady si člověk nevybere. Na brambory jsem poslal Vašíнку, do skladu Pekárka, k pivu šel Jakoubek, sakra, že už bych tady nikoho nechytli na ten popel?

PAZDÍREK (přichází vzorně upravený, nemotorně zdraví)

HAŠPERA: Pojďte sem, chlape. Jak se jmenujete?

PAZDÍREK (předstoupí a znova zdraví): Vojín Pazdírek Cyril, soudruhu vojíne, pěkně prosím. Přejete si?

HAŠPERA: Vy jste voják? (Vytahuje cigaretu)

PAZDÍREK (mu připaluje): Ano...

HAŠPERA: Hlásíte se jako příručí v Prámenu.

PAZDÍREK: Já jsem myslel...

HAŠPERA: Vy jste první ročník, co?

PAZDÍREK: Ano prosím.

HAŠPERA: Máte kliku, že jste narazil právě na mne. Jinak by vám to neprošlo. Vy jste šel teď přes dvůr, že jo?

Kabaretní skupina Uměleckého souboru ministerstva vnitra uvádí pořad J. Štuchala a V. Vo-máčky Je to ve mně

PAZDÍREK: Ano, pěkně prosím.

HAŠPERA: A jako ostražitý voják jste si nevšiml, že jsou tam rozházené popel-nice?

PAZDÍREK (*sklesle*): Ne.

HAŠPERA: To je hanba, soudruhu. Ostuda! Voják má mít oči všude. Jděte tam, očistěte terén a popelnice urovnejte. Jo a za deset minut mi podáte hlášení, že je to v pořádku. Odchod, a hezky zčerstva.

PAZDÍREK: Provedu. (*Odchází*)

HAŠPERA: Padám, padám. (*Pro sebe*) No a je to. Člověk musí mít na vojně dispe-čerské schopnosti. Práci je nutno roz-dělit a volného času využít ekonomicky.

(*Z kapsy vytáhne kus papíru*)

PORUČÍK (*přijde neozorován a pozo-ruje Hašperu*)

HAŠPERA (*pro sebe*): Než mi bažant podá hlášení, že je všechno v suchu, tak si po-hotově vyplním opušťák. Pak podám sta-

rýmu hlášení, že úkoly jsou splněny. No a to bych se divil, kdyby mi to nepode-psal. Teď si narychlo sbalím kufr a podle propočtu mi to musí vyjít na vlas. Jó, kamarádi, jeden musí bejt chytřej!

(*Chce odejít a narazí na Poručíka*)

PORUČÍK: Anebo z druhého ročníku, že jo, Hašpera! Tak pojďte, já vám to vy-plním, abyste neztrácel čas! (*Oba odchá-zejí*)

Hudební dohra

A: Tak tady jsme názorně viděli jak ma-záka, tak bažanta.

B: Mazáctví má svoji historii, svoje tra-dice, abych řekl odborně, není to jev nahodilý.

A: Mají také jistě svoji kulturu, své písně...

B: A zpívají je zejména při pivu —

A: Snad při pivech.

B: Pijme pivo s bobkem a poslouchejme. (*Odcházejí*)

STAROMAZÁCKÁ (píseň dvojice mazáků)

Hudba: K. Mareš / Text: P. Kopta

Tempo di valse

1. Je nám tře - ba li - to - va -
2. Na u - čeb - ně se - dě - lo
3. V hospo - dě když za - se - dne -

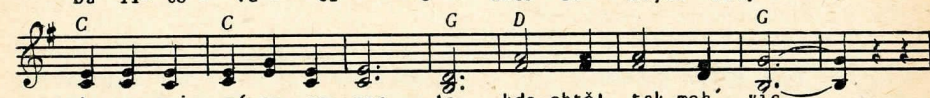
ti o - něch za - slých let. Jestli pak se za - se
se v špat - ném po - ča - sí, rad - ši než - li na cvi -
me druž - ně u pi - va, sta - rý ma - za ná - hle

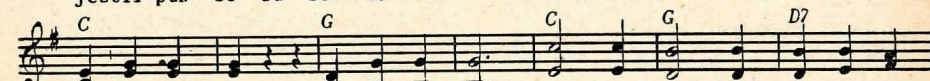
vrá - tí na - še slá - va zpět? Na čer - no
če - ní, šli jsme do ba - sy. Jó to by -
vsta - ne a pak za - zpí - vá. Je nám tře -

se je - zdí - va - lo z A - še do Ko - šic,
ly, pa - ne, ča - sy, jó to by - la věc,
ba li - to - va - ti o - něch za - slých let,

do o - smi rá - no se spa - lo, kdo chtěl, tak moh' víc.
šístky, pa - tky, dlouhé via - sy, ja - ko u - mě - lec.
jestli pak se za - se vrá - tí na - še slá - va zpět

1. 2. Stará má - za, ne - re - za - ví, né - ní kó - nec je - jí slá -

vy. Ne - ní, ne - ní, ne - ní ko - nec. 3. Sta - rá má - za

ne - re - za - ví, né - ní ko - nec je - jí slá - vy.

(Po dozpívání odejdou)

B: No, a co vy na to?

A: Snad to není typická vojenská píseň.

B: Ne. To je ukázkově odstrašující případ. Tedy, ne že by typická vojenská píseň, vznikne-li už z milosrdenství skladatele, byla nějak moc to... no, to tedy ne. Ale přece jen je, když nic, tak aspoň vojenská.

A: Tohle byla spíš tak písnička na včera.

B: Možná, že na ještě předtím. Ale nemyslete si, že se něco takového už nezpívá. V hlášeních to sice není, ale sem tam to slyšet je.

B: Mazáci tak vlastně vedou hrdinný odboj.

A: Hrdinný do okamžiku, než jdou do basy.

B: Ale zanechme kultury ducha a věnujme se kultuře těla. Taková přednáška a vzpomínka tělovýchovného činovníka nemůže nikomu ublížit.

A: Jste si tím jist? (Odejdou)

Přichází Činovník a začíná u řečnické tribuny vzpomínat

ČINOVNÍK: Sportovat jsem začal v mládí. Vidím to jako dnes. S Havránkem Josefem jsem šel na náš stadión. Po rozcvičce jsem snědl chleba se sádlem a vymyslel jsem heslo: Kdo necvičí, ať nejí! Půjčili mi oštěp. Běžím a ne a ne se ho pustit — pak křiknu — koukej letět! No a letěl jsem. Oštěp tedy pro

mne nebyl. No nevadí, soudruzi. Uchopil jsem disk. Ještě v duchu si říkám — počkej, já s tebou zatočím. Disk našli pode mnou hned, jak jsem vstal. Odešel jsem ke kruhu, kde se vrhá koulí. Tam jsem teprve poznal, kolik taková koule váží, a v té rozržitosti jsem zapomněl vrhnout. Konečně! Pro začátek to nebylo nejhorší. Podařilo se mi ji dopravit z kruhu ven. Někdo z přítomných vykřikoval, že jsem šlápl vedle. Jsem pro kritiku, soudruzi, ale je nutné dělat takové závěry, když člověk jednou šlápl vedle? V tu ránu stojí za mnou člověk s pistolí v ruce. Běž, nebo střelím. To jsem si přečetl v jeho pohledu. Vyběhl jsem. V cíli na mne čekali kolegové spoluběžci. U doskočiště se mi při pohledu na latku vracel optimismus. Křičeli na mne, abych nepodlezl. Skočil jsem a doskočil — i s latkou. Na překážkový běh jsem už nešel. Není v životě, soudruzi, dost překážek? Ano, odpovídám si. Je. A neodradilo mě to. Byly to neúspěchy, ale neodradily mě. Řekl totiž někdo, že smyslem olympijských her není vítězit, ale zúčastnit se jich. No prosím. A tak jsem před usnutím přijal závazek, že nevynechám ani jeden závod, a moje vítězství bude v tom, že budu ten nejaktivnější pasivní sportovec. Vůle je potřeba, soudruzi. Vidíte, nezatrpkli jsem.

BAMBAS: Děkujeme za vaše krásná slova, která nám hodně dala, a já myslím, že není v sále nikdo, kdo by ještě pochyboval. (Obejmou se a odejdou)

SPORTOVNÍ (píseň sportovce)

Hudba: J. Srnec / Text: P. Kopta

Charleston

1. Půjčím ti lodku s vesly v půjčovně

u jezu, jsem zvědav na to, jestli svou milou u-ve-zu. Mám tričko, na něm pruhu

a kukr u krku, už vidím pádit pstruby v žárlivém ú-pr-ku. Řeknu jí.
 "Pojď, to je má loď, a ty jsi a - dmi- rál,
 až řeknu: ted! drž se a sed, poje-dem daleko a možná ještě
 dál!" 2. Mám sílu jako King-Kong, jsem samá kost a sval, závod-ně hraju ping-pong
 kopanou, volejbal, koulí i diskem házím, mám padák, lyže, kord a týdně
 Sportku sázím, můj život je sport. Řeknu jí: "Pojď. To je má loď,
 a ty jsi a - dmi- rál, Až řeknu: ted. Drž se a
 sed, pojedem da-le-ko a možná ještě dál." 3. Mohutný úder vesel
 nás dál a dále hnál, já šťasten, silen, vesel, jsem na vavřínech spal á - - když jsme
 pak šli ke dnu, já pozdě, ale přece jsem našel chybu jednu --
 Recit: Jsem totiž neplavec!

A: Sport je sport. To já pamatuju, jak dříve, než přijela kontrola, si tři útvary půjčovaly navzájem jednoho koně a bradla. Oboje bez madel. Ale jak se jeví ostatní kulturně masové složky?

B: Vcelku možno říci kladně.

A: Chápu vaši vyčerpávající odpověď. Ale kde se jaksí ponejvíce jeví?

B: Máte na mysli nějaký zastřešený prostor?

A: Ano, příslušné zařízení.

B: Tedy klubovna.

A: A jakou má kapacitu ona místnost. Místnost, to ovšem u některých útvarů stále ještě znamená dřevěný barák,

o něco horší než skladiště na zemědělské nástroje.

B: Tedy kapacita je vypočítána na jeden folkloristický kroužek, jednu rytmiku se zpěvačkou z patronátního závodu, kterou maminka pouští bez obav mezi vojáky, divadelní soubor bez kulís a dva šachisty.

A: A vejdou se tam?

B: Při troše dobré vůle... (*Odejdou*)

Do klubovny přibíhají tři vojáci v košilích

REŽISÉR: Aby bylo jasno, pánové, tohle není žádný Mlynářovo dítě, ale psychologický drama ze současného vojenského života. To chce prožít, pánové, to chce prožít, a já vám ručím, že když to prožijete, tak jedem do Hronova. Tak jedem do třináctého obrazu. Já jsem jako dvůr, tadyhle Vopička je jako vojnín a Konopásek je jako důstojník. Já vám budu čist poznámky, abyste věděli, vo co de, a prosím vás, trochu tý současnosti! — Vojáci chlapáci. Psychologické drama ze života vojenského, života chlapáckého. Dějství druhé, obraz třináctý. Kasárenský dvůr živočišně syrový, leč jinak dýchající vojenskou pohodou. První budovu zleva vkusně zdobí transparent, opatřený chytrým nápisem. Zleva vychází kouř z útvarové prádely, zprava důstojník, středem pak vojnín. Uprostřed se zákonitě sejdou. Vojín pořadově zdraví, ale na jeho tváři hárá pocit viny.

KONOPÁSEK: Podle kázeňského řádu má vojnín vcházet upraven. Táhá se: co ten knoflík, soudruh vojnín, co ten knoflík? Pro něj kázeňský řád neplatí?

REŽISÉR: Vojín tiše běduje, vědom si své viny. Je tímto laskavým, leč náročným důstojníkem dnes již počtvrté peskovan. Poprvé za nedbale uvázanou vázanku, podruhé za uvázně chmýří ve vlasech, potřetí za neupravenou pěšinku a počtvrté za osudový knoflík.

VOPIČKA: Oj-oj-oj-oj-oj-oj.

KONOPÁSEK: Ještě než začnu trubači troubit sraz, budete se hlásit u svého velitele.

REŽISÉR: Odchází rozhodným krokem, ale na držení jeho postavy je i zezadu vidět laskavá péče o svěřené vojáky.

VOPIČKA (*tiše a předpisově si zoufá*): Kletě, opět mě musel potkat on, otecko náš. Je to k zoufání.

REŽISÉR: Uzoufne si.

VOPIČKA: Jiný by nedbal, ale on...

REŽISÉR: A pořadově odchází do přílehlého rájónu. — Dějství druhé, obraz čtrnáctý. Kancelář střídme ozdobená klesajícími grafy o stoupající náročnosti, na stole kytička bledulek, za stolem důstojník. Ozve se rázné zaklepání. Do místnosti vstoupí svobodník s balíčkem v ruce.

KONOPÁSEK (*vládně, leč náročně*): Při vstupu do místnosti se ohlásím hodností a jménem, soudruh svobodník. No, to pro podruhé. A co to nesete, soudruhu, co to nesete?

SVOBODNÍK (*stroze a rázně*): No to je... jak bych to... teda vod vojína... nejspíš kniha.

KONOPÁSEK (*překvapeně, leč zasvěceně*): Kniha to? Kniha to pro mne? Ba, ba. Jak taky jinak, kniha nejlepší přítel člověka. Soudruh svobodník, řekněte dozorcímu, ať řekne pomocníkovi, aby řekl vojnínovi, že jsem řekl, aby přišel na můj rozkaz.

SVOBODNÍK: Provedu!

REŽISÉR: Po chvíli vstupuje dveřmi vojnín, ve tváři zarudlý rozpaky, v očích pak vlahý lesk lásky k přítomným.

KONOPÁSEK: Co to má znamenat? To vy mně?

REŽISÉR: Vojín zprvu mlčí, na tváři se zrcadlí vnitřní boj a později uváživ, mluví.

VOPIČKA: Ano, to já vám. Víím, že máte dneska svátek, a já vám tu knihu dávám proto, že jste na mne náročný. I když nejste mým velitelem, kdykoliv mě potkáte, snažíte se u mne odstranit všechny nedostatky peskováním. Vytykáte, leč rozumně s člověkem jednáte, až je mi mnohdy stydno za vaše zlatá slova. Byl bych rád, kdybyste tuto skromnou pozornost přijal a mě tak potěšil.

REŽISÉR: Zamačkne palcem slzu v oku a chlapácky odchází.

KONOPÁSEK: Hle, jací jsou naši vojáci chlapáci. Jiný by se na jeho místě vyhnul, nebo případně pomluvil. Ale on ne. Klidně si přijde a řekne — obdaro-

Eva Otřisalová zpívá v pořadech Satirické scény AUS VN. Foto R. Ungr

vávám vás proto, že mě peskujete. Jaká to nová směna nám roste.

REŽISÉR: Aby zamaskoval dojetí, přistupuje k oknu, otvírá je a volá na kasárenský dvůr.

KONOPÁSEK: Podle kázeňského řádu má vojín vycházet upraven. Táží se: co ten knoflík, soudruh vojín, co ten knoflík? Pro něj kázeňský řád neplatí?

REŽISÉR: Teda Stanislavskij to není, ale ta současnost z toho jen dechá.

Po skončení scény začne hrát instrumentální skupina orchestrální skladbu

A: Takže tady si vystačí s tou svou kulturou, vlastně sami, že?

B: A na co nestačí, to dovezou.

A: Chápu, než to dělat na koleně... A kdo se o ten import jaksi stará?

B: Funkce 89.

A: Á, Rezekvítek. *(Odejdou)*

V kanceláři sedí Bambas a probírá poštu

BAMBAS: Tak copak nám přišlo nového? Oblastní divadlo v hm, hm, nabízíme vám zájezdové představení: Bertolt Brecht — Matka Kuráž — hm, hm, no tak to tedy pro nás nepřichází v úvahu. Jednak je to moc herců, a to by se nám do kinosálu nevešlo, a potom — nemá to tak nějak našim vojákům co říct. My potřebujeme něco tak nějak úderného a mobilizujícího, že ano. A copak tady. A tahle ta moderní grafika. Že by Armádní výtvarné studio? Jo, Národní galerie — to pro nás také není moc typické. A ani to nebude vojenské. Místní odbočka tkal-kyň nabízí přednášku na téma — Jak jsem tkala dříve a jak tkám dnes. Konečně něco potřebného pro naše vojáky. Je to pro jednu ženskou a v rámci polytechnického minima to má i tak nějak vojensko-politicko-odborný charakter a vojáci budou vědět, co s těma dečkama. A tady, Armádní umělecký soubor vás zve hm, hm. *(Přechází do klubovny, kde jsou shromážděni vojáci)* Tak, mládenčí, zítra přijede AUS. Tak, chlapi, jak si myslím. To znamená, že budete sedět v kinosále jako příšpendlený, a aby si snad někdo myslel, že se ztratí o přestávce na pivo, tak to ne. Jasný, Pekárek? Kultura není žádná legrace a vojenská tím spíš, o tom jsme se přesvěd-

čili již mnohokrát. Ne aby tam někdo nahlas chrápal, jako posledně, při zajímavé přednášce na téma Soudruzí knihovníci, nejsme sami — protože bych pak musel tomu dotyčnému zarazit vycházky až do alelujá, že, Halama. Víte, že když jde o kulturu, tak se neznám. Rozchod! *(Odejdou)*

A.: Rekl jim to tak nějak lidsky.

B.: Ono je totiž strašně moc důležité člověka na kulturní zážitek připravit.

A.: Tak nějak?

B.: Vůbec. Člověk teprve potom vidí tak nějak člověka i v umělci.

A.: Přijel k nám AUS, to bylo radosti.

B.: To víte, když přijede AUS, tak to je vždycky plné jeviště.

A.: Jeviště, nebo hlediště.

B.: Nedávejte sugestivní otázky. Ale že chyběl Mikulka, to jste si nevšiml.

A.: Jistě studoval řády a tak se do nich začel, že zapomenul na život kolem sebe.

B.: Kdepak. Mikulka sní. Pst! *(Odchází)*

MIKULKA *(drží dívčí fotografii)*: Co ty víš, беруško moje, spíš si, či bdíš — a ani nevíš, že já tady stojím a za chvíli jdu na vystoupení Armádního uměleckého souboru. Jak bych byl šťastný, kdybys tak mohla sedět vedle mne a oba mohli sledovat tento tak hodnotný program. Ale to není možné, protože civilním osobám je do vojenského objektu vstup přísně zakázán. Možná že bude také vyprodáno. Copak jsi dělala včera? Určitě byla nějaká taneční zábava, vždyť v tuhle dobu tam u nás pořádá místní tělovýchovná jednota ples. Loni to tam bylo veselé. Pamatuješ? Potom jsem tě poprvé doprovázel domů. Jenom abys na mě nezapomněla, duša moja, a nenechala se doprovázet, kristušamarja, od Franty Pagáčů, protože to bych musel zběhnout od jednotky, abych ti mohl říct do očí, jaká jsi zmiije, ty moje srdíčko, moje všechno. Ale co, jestli mě má ráda, tak může být na plese místní tělovýchovné jednoty třeba deset Pagáčů Frantů. Kdyby byl člověk jako Raf Vallone, nebo aspoň Walda Matuška, tak by se z toho smutku mohl vyzpívat. *(Přichází Bambas)*

MIKULKA (*odchází*): Provedu.

łodci. (*Odejde*)

Hudba: K. Mareš / Text: J. Kincl

Slow-rock

E^b *B^b7* *E^b*

B^b7 *E^b* *g mi c mi7* *A^b* *B^b7*

Tak tu stojím, moje mi-lá, jako ten kůl v plotě,

E^b *g mi c mi7* *F7* *A^b* *E^b* *g mi c mi7*

převčirem neděle by-la a stýská se mi po tě. Ty však můžeš klidně spáti,

A^b *B7* *E* *g mi c mi7* *F7* *A^b* *E^b7*

já tu stojím pevně od souvrati do souvrati a hájím píd' své země.

ab mi *E^b* *G7* *c mi* *B^b7* *E^b*

A když na mne padne tíseň, což se mů-že stá-ti, pomůže mi tklivá píseň,

F9 *B^b7* *E^b* *g mi c mi7* *B^b*

smutek se hned ztratí. Hned je lehčí vzpomíná-ní, na to jak nám bylo,

E^b *E^b7* *A^b* *E^b* *B^b7* *E^b*

na to všechno tvoje psaní a na to co mi zbylo. Zbylo mi jen kloko-

Medium *A7* *ami7* *D7* *H7* *emi*

ci a po tmě strach do obo-čí padá mi prach zrovna na potvo-ru z naše-

ho prostoru. Ach, ta láska vo-jen-ská, - ach, ta
 lá-ska vo-jen-ská, ta je vždycky, vždycky pro-ble-ma-tic-
 ká, to je fakt, ta je vždycky, vždycky pro-ble-ma-tic-ká!

A: Sentimentální. Na vojně?

B: A vy si myslíte, že než jde člověk na vojnu, tak že všechno svoje nechá v civilu?

A: To ne, ale proč se to zpívá?

B: Bylo to napsáno a nenašel se nikdo, kdo by to nepřipustil. Zrovna tohleto.

A: Dobře, dobře. Ale pořád vidím toho Rezekvítka, jak pěkně pohovořil s Mikulkou. To bude nějaký hodný člověk.

B: Hodný, to ano. Jenže je toho někdy na něho moc.

A: Nebo se dá říct také, že na to nestačí.

B: Lépe ale zní, že je toho na něho moc.

A: Ale podívejte, Vojaja. To snad není možné, aby vyšel z rádia.

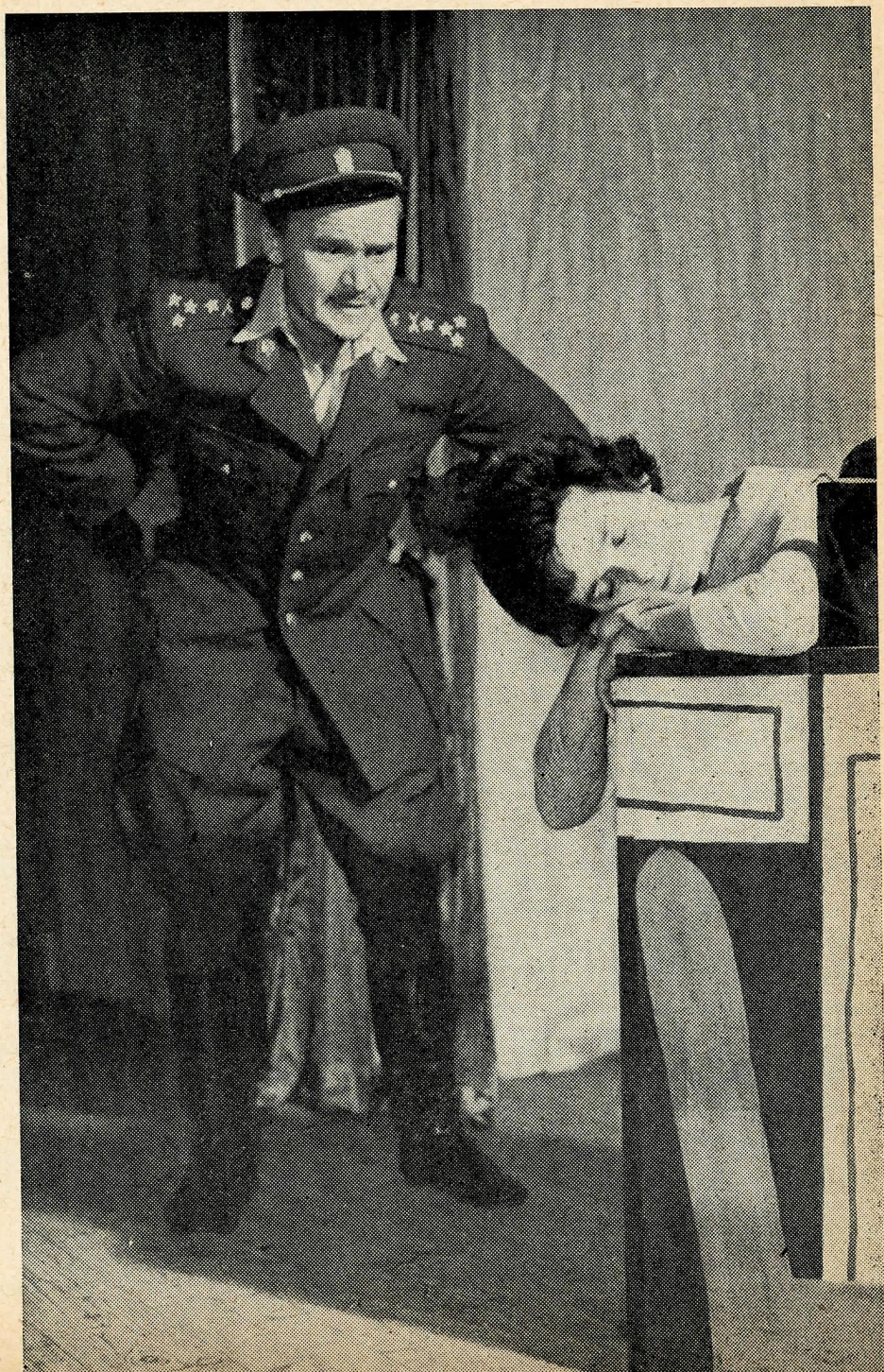
B: Neslyšel jste, že je tady dneska společný poslech vojenského Hajaji, tedy Vojaji?

A: Pojdme se zařadit. (*Odejdou*)

VOJAJA: Pozor! Milí vojíni, poddůstojníci, podpraporčíci, praporčíci i nadpraporčíci i nižší i vyšší důstojníci, a posléze milí generálové. Budu vám vyprávět pohádku na dobrou noc. Pohov. Byl jednou jeden vojín Brychcín, a ten strašně rád chodíval na vycházky. Ale strašně nerad se z nich vracel. Často, ba přechasto vycházku přetáhl a byl za to po zásluze potrestán. Jednou, když ho opět velitel potrestal nepovolením vycházek v trvání třiceti dnů, zamyslí se vojín Brychcín a koumal, jak to udělat, aby se mohl do kasáren vracet později, aniž by za

to byl po zásluze trestán. A protože byl v civilu tunelářem neboli barabou, šel na to „od fochu“. Vzal svoji polní lopatku, odešel do vzdáleného kouta kasárního objektu a tam, poblíže plotu, se jal hloubiti tunel. A jak tak dlabal a stál už po kotníky v hlíně, ucítil náhle v týlu něčí upřený pohled. Otočil se a stanul tváří v tvář svému veliteli. Leč záhy se vzpamatoval z úleku a v pozoru hlásil: Vojín Brychcín při individuálním nácviku hloubení okopu pro ležícího střelce! Pohov, řekl velitel. Pokračujte. Vojín Brychcín tedy pokračoval v dlabání, kdežto velitel po chvíli odešel. Druhý den se v rozkaze objevil článek tohoto znění: „Udělují velitelskou pochvalu vojínu Bychcínu Josefovi za projevnutí mimořádné osobní iniciativy v osvojování si vojenského mistrovství.“

Vojín Brychcín, povzbuzen touto pochvalou, pokračoval třetí den v hloubení svého vycházkového tunelu. Když se na něho přišel podívat velitel, postavil se opět do pozoru a po kolena v jámě hlásil: Vojín Brychcín při nácviku hloubení okopu pro klečícího střelce! Tentokrát neřekl velitel nic a po chvíli odešel. Večer se vojín Brychcín dověděl z denního rozkazu, že mu byl za odměnu vymazán trest třiceti dnů nepovolených vycházek. Nyní, když účel tunelu vstoupil v platnost, vojín Brychcín zvýšil tempo budování a dlabal ještě usilovněji. Z jámy už mu koukala pouze hlava a velitel hlásil: Vojín Brychcín při hloubení

okopu pro stojícího střelce! Velitel povýšil vojína Brychcína za odměnu na svobodníka a pověřil ho funkcí ženíjního instruktora. Jeho úsilí sledoval již celý pluk a příslušníci druhého ročníku základní služby ho ze závisť nazvali Potkanem. Leč svobodník Brychcín nedbal a dlabal ještě lépe a ještě radostněji. V jámě už ho nebylo vidět a veliteli hlásil, že nacvičuje budování protiatomového krytu. Chybělo pouze několik centimetrů k vyústění tunelu na druhé straně plotu, když velitel udělil svobodníku Brychcínovi zcela mimořádnou odměnu: povolil mu vycházky do šesté hodiny ranní. Při této zvěsti se svobodník Brychcín rozplakal. Všichni mysleli, že pláče štěstím, a velice se divili, když svobodník Brychcín od toho dne zůstával v kasárnách a bral si dobrovolně službu dozorčího u brány. Jednou, když opět svědomitě konal službu dozorčího u brány, bylo mu divné, že se nikdo nevrací do kasáren, ačkoliv vycházky již dávno skončily. Jat neblahým tušením spěchal podél plotu k místu, kde vyhloubil svůj tunel, sedl si na bobek a čekal. A brzy se dočkal. V tunelu se ozval šramot, hekání a posléze i klení, objevila se hlava, pak ruce, pak celé tělo. Poté se vysoukal z díry voják, za ním další a ještě další, potom ještě jeden, a za ním dva, a tak dále. Druhý den vyšel v dením rozkaze článek o udělení trestu výše jmenovaným vojínům za pozdní návrat z vycházky a hrubé zneužití cvikového zařízení. Zároveň byl svobodník Brychcín za projev mimořádné bdělosti a ostražitosti povýšen na desátníka, později na četaře a tak dále. Čas plyne jako voda a Josef Brychcín

slouží šťastně a spokojeně dodnes, k nemalé radosti svých podřízených. A tu a tam, když ho služební kroky dovedou do vzdáleného kouta kasáren, postojí vděčně na pokraji tunelu, jenž ho dovedl na správnou stranu plotu. A to je konec dnešní pohádky. Jo, ještě něco — vojína Kočandrlu, slyšel jsem, že jsi opět zlobil svého velitele. Copak to se dělá!? Tak dobrou noc. *(Odchází)*

Nastupují všichni účinkující a zpívají
SPOR O PÍSNIČKU

K O N E C

Vlevo záběr z Kinclova kabaretu *Provede to Bambas*, který nastudovala Satirická scéna AUS VN. Nahoře J. Jasanská, členka Uměleckého souboru ministerstva vnitra

Z domácích úloh
z jazyka českého
Josefa Krátkého, žáka IV. B
obecní školy chlapecké
v K.

JOSEF
ŠKVORECKÝ

ÚVHAHA

Nerad čistím si zubů, třebaže jest to chrupu prospěšné. Vždy namočím kartáček do vody, takže máti, kontrolující mne, podvodu nepozná. Zubní pastu pak vytlačím do otvoru v umyvadle.

Toho rána však nenamočil jsem, i otázala se máti, pakli čistil jsem si zubů. Přítal jsem, a tu ona pravice „Ukaži!“ sáhla mi na nos, a zjistivše, že jest měkkým, prohlásila: „Lžeš. Lež má krátké nohy. Se lží daleko nedojdeš, také jest lež hříchem.“ Avšak nos jest měkký vždy a není člověka tvrdého nosu.

Při snídani máti pravila otci: „Rudolfe, nejsem ve své kůži. Pravděpodobně znavila jsem se rozčilením na schůzi dobročinného spolku sv. Martina. Neboť představ si. Předsedou zvolili pana prokuristu Kudláčka, třebaže viděn byl nedávno v nevěstinci!“

„V nevěstinci?“ podivil jsem se. „Vždyť jest již ženatým. Tudiž nepotřebuje nevěsty.“

Tehdy otci zaskočilo v hrdle, ač nepojídali jsme ryb. Rovněž můj starší bratr Petr vyl a moje sestra Blanka obořila se na mě s tvářemi červenými: „Tomu ty ještě nerozumíš. Na to jsi ještě příliš hloupým.“ Avšak ona sama jest hloupou, neboť jest toliko ženou.

Máti pravila: „Buď jak buď, dnes nemohu jíti na mši svatou. Rudolfe, budeš muset jíti s dětmi sám.“

I šli jsme. Avšak krácejíce podél vinárny Jonáše Lewitha, otec pravil, že jest mu na okamžik zaskočiti dvnitř v jakési záležitosti obchodní. Avšak on neobchoduje s vínem, nýbrž s textiliemi a koží, obě ve velkém.

I šli jsme dále s Petrem a s Blankou. Dojdouce ke kostelu, stál tam křesťanský lid a rokoval. U vchodu hlavního lid prostý, u vchodu na galerii pak lid lepší. Petr pravil: „Půjdu na kůr. Hodlám si dnes zazpívat ve sboru chrámovém.“ Poté zmizel za rohem a Blanka, strčice do mě, pravila: „Stoupni si k oltáři, abys na velebného pána dobře viděl, prcku!“ „Nejsem prckem,“ pravil jsem, „avšak pan učitel říká, že na svůj věk jsem velmi velkým.“ Avšak Blanka zmizela ve vedlejší lodi chrámové, i odebral jsem se k oltáři.

Tam však potkala mě nepříjemnost, neboť když mše započavši vstoupili ministranti, seznal jsem, že jedním z nich jest zrzavý Milič Kobr, jenž

Jsouce synem hajného odcizil mi penál s vyobrazením prasete. I skryl jsem se za sochu sv. Jana Nepomuka. Poté ulomil jsem mu jednu plechovou hvězdu a prakem vymrštil jsem ji ze skrytu toho po Miliči Kobrovi, když velebný pán Meloun odebral se na kazatelnu, počal kázati o marnotratném synovi, ježž za tím účelem stále nosím v kapse. Zasáhl jsem ucho, avšak kostelník zahlédl ztropenou neplechu a spolu s Vocenilem vyvedl mě z chrámu, jenž stál vedle mě, dlouhající se v nose. Nevěděl však, kdo z nás byl mrštil hvězdou, a tudíž popřel jsem lživě svou vinu. Avšak on mi uvěřil, neboť Vocenil jest pouze chudým uličníkem.

Tehdy nechtělo se mi více do chrámu Páně, neb bylo krásně. I kráčel jsem opatrně parkem a zahlédl jsem Blanku, kterak nejsouce v kostele Aleš Neumann drží ji na lavičce za koleno. Obešel jsem ji, by nespátřili mě. Poté jdouce kolem širokých oken kavárny Beránek spatřil jsem rovněž Petra, jenž také nezpíval ve sboru chrámovém. Nýbrž seděl s výrostky mažice karty, ač má to zakázáno. Avšak přesto seděl.

Nelelkoval jsem příliš a cesta vedla mě dále podél vinárny. Tam na dvoře zdržoval se pozorů hodný pes. Jsouce velmi nepatrně malý, měl velikou hlavu. I vešel jsem za ním na dvůr, avšak pes odebral se do domu. Rovněž odebral jsem se za ním, avšak pes protáhl se otvorem při zemi a zmizel. I protáhl jsem se také oním otvorem a jsouce dosud uvnitř s hlavou poněkud povysřčenou, spatřil jsem lokál, v něm otce, majícího z jedné strany pana Lederera, z druhé pak pana Sommernitze. Tito pánové střídavě vyprávějí příhody jakýchsi jiných dvou pánů jménem Khon a Pick, jakož i paní nazývané Frau Pick, otec se příhodám oněm neustále a velmi hlasitě smál. Nevím, čemu se smál, neboť příhody ty byly dosti nudné, jako kupříkladu jak pan Pick odjede na obchodní cestu a zmeškavši vlak, nalezl v posteli Frau Pick pana Khona a podobně, aniž bylo vysvětleno, co dělal pan Khon v oněch místech, což vůbec nepřipadá mi k smíchu. Avšak otec smál se velmi, patrně za příčinou toho, že pan Sommernitz kupuje od něho kůže a rovněž pan Lederer kupuje od něho textil, obě ve velkém, tudíž chtěl se oběma nudné příhody vyprávějícím nesmírným smíchem svým zavděčiti.

Poté čas pokročil, i pádl jsem zpět do chrámu Páně, kde zdařilo se mi vmísit se mezi vycházející lid. Současně spatřil jsem, kterak z jedné strany míší se Petr, z druhé pak Blanka, rovněž otec stál před chrámem rokujíce s panem Hejdou, jenž jest ředitelem kůru, jako by byl býval byl na mši. Avšak nebyl.

Doma máti otázala se Blanky: „O čem kázal dnes velebný pán?“ a Blanka zanedlouho pravila: „O pannách v peci ohnivé.“ Tu pravil jsem: „Nikoliv, nýbrž pouze o marnotratném synu.“ „Ovšem,“ pravila Blanka. „Špatně jsem slyšela, neboť přede mnou jakási hrbatá paní stále nahlas modlila se.“

Tehdy máti chválila nás a za odměnu, že pobožně slyšíce mši navštívili jsme chrám Páně, věnovala mě korunu, Blance růž na rty a Petrovi pak svatý obrázek, jež našel jsem později na klozetě.

Poté zasedli jsme k svátečnímu obědu, a okolo pečené husy, již pojídacje, rozhostila se dobrá pohoda. Pročež soudím, že lež jest prospěšná. Neboť já, Blanka, Petr i otec dopustili jsme se toho dne velikého množství hříchů a přestupků, avšak lhouce, vše se obrátilo v dobré. Soudím tudíž, že lež nemá nohou krátkých, nýbrž dlouhých, a požadavek „Nemáme lháti!“ sám jest lži, neboť plnice ho, nemohli bychom patrně vůbec existovati.

Rovněž protože neexistují lidé tvrdých nosů, nýbrž všichni mají nosy pouze měkké, soudím, že všichni lžou, ergo existují, a naše město, prolhávajice se k pravdě, vzkvétá neustále.

PÍSNÍČKA PRO MARTINU

Z televizního pořadu Písničky na zítřka

Hudba i text: Jaroslav Jakoubek

Slowly ^F ^{C7} ^{C7}

Metři snad ze mě mají psinu, že prý zpívám pod balkonem bal-ko-ni-nu

^F ^{G7} ^{G7} ^{C7}

a že na tu svoji píseň pro Martinu, koupil jsem st v bazá-ru staříčkou ky-tá-ru.

^F ^{F#} ^{F#} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F#} ^{F#} ^{F6} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F#} ^{F6} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F#}

Na důkaz že ještě žije aspon kousek fanta-zie přišel jsem ti

^{F6} ^{F#} ^{Gmi} ^{Gmi+} ^{Gmi} ^{Gmi-} ^{Gmi} ^{Gmi+} ^{Gmi6} ^{Gmi+} ^{Gmi} ^{Gmi+}

se-rená-du hrát - nestydím se tohle ří - ci tvá-ří ve tvář

^{Gmi6} ^{Gmi+} ^{Gmi} ^{Gmi+} ^{Gmi6} ^{Gmi+} ^F ^{F#} ^{F6} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F6} ^{F#}

do-movnici, která hlídá tady ten tvůj hrad. Nejsem tím co byl jsem včera

^F ^{F#} ^{F6} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F6} ^{F7} ^B ^{B+} ^{Bb} ^{Bb+}

změnil jsem se v grand seigneu-ra a svůj širák od-ha-zuji v dál

^{Bb} ^{Bb} ^{Emi} ^{Bbmi} ^F ^F ^{Ebdim} ^{D7} ^{G7} ^{G7} ^{C7} ^{C7}

V době spartaků a fordů zkusí ostří mé-ho kordu každýkdo by se mé lásce

^F ^{Bb} ^{F6} ^F ^{Bb9} ^F ^{F7}

smál. Apro vztek všem ospalým partajím se svojí láskou k tobě ne-tajím

^{Bb9} ^{G7} ^{G7} ^{C7} ^{Gmi7} ^{C7} ^F ^{F#}

mám k tomu jednu dobrou pohnutku, mám totiž ro-man-tí ku, v po-sudku. A tak zpívám

^{F6} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F6} ^{F#} ^F ^{F#} ^{F6} ^{F7} ^{Bb} ^{Bb+}

pod balkonem vyjdi mi-lá, vyjdi honem třeba-že v tom kousek smů-ly je.

^{Bb} ^{Bb+} ^{Bb} ^{Bb+} ^{Emi} ^{Bbmi} ^F ^F ^{Ebdim} ^{D7} ^{G7} ^{G7}

že do krásy Kapu-lete se mi tady činžák plete a že ty snad

Protiřádky

VÁCLAV HORÁK

Z ulice

Jdu po ulici
a na obrubníku
sedí holub.

Najednou koukám,
ale nikde ho nevidím.
Nahlížím do oken
v přízemí
a do dveří baráku.

Holub nikde.

V tu chvíli
jsem úplně zapomněl,
že má také křídla.

. . .

V rozhlase
hráli džezový koncert.
Dobrý,
melodický,
rytmický.
Byla v něm radost.

Kvůli jedné skladbě,
která byla trochu disharmonická
a nelíbila se mu,
jej zavřel.

Asi tak uprostřed.

ROSTISLAV JEŘÁBEK

(12 roků)

Rozhodl jsem se, že se stanu spisovatelem. Tvořil jsem tedy po třicet nocí. Konečně mám v ruce hotový spis „O podivné dívce v kozím chlívce“.

A začal jsem obcházet po řadě všechna nakladatelství. Všude mě krásně přijali, ale prudce vyprovodili. Nakonec zbylo už jen jedno nakladatelství. Pečlivě jsem se nastrojil, vzal ze ženina stolu jakési ozdobné desky a své dílo do nich vložil. Pak jsem se vydal k šéfovi tohoto posledního podniku. Přijal mne hned a otevřel desky. Na jeho tváři se rozhostil úsměv. Umělecké dílo, pravil, ihned přikročíme k tisku. Tajemství mého náhlého úspěchu se vyjasnilo až doma — má žena vložila za záložku svých desek celou výplatu.

Soubor *Sputníci při pražském PKOJF* nastudoval pásmo *Jak se dělá jaro*. Foto V. Tachezy

Vysbířli jsme

...Z KULTURNÍ TVORBY

Smyšlenky

Vyběhl před léty do budoucna a nevidí, že teď už je v minulosti.

To, že někoho přerůstáme o hlavu, není vždy zásluhou hlavy.

Jestliže objevuješ pevninu dávno objevenou, záleží všechno na tom, jak procítěně zvoláš: Země! Země!

Vychováváme mladé kádry veteránů!

Obklopili ho ctí a úctou. A už se nemohl dostat z obklíčení.

Fakta mají svou výmluvnost — v každých ústech jinou.

Postupem času dělají předkové stále slavnější činy.

(W. Brudziński — přeložil B. Křemenák)

Nevhodná slova

Někdy nepřijde ani ten, koho jsme nečekali.

Z obavy, aby nám něco neušlo, zpravidla nám něco ujede.

Z přesvědčení neslevoval. Měnil je.

Byl to odporný představitel včerejška. Hodně tím udělal pro dnešek.

Nejvíce se řve na toho, kdo je potichu.

Začínám prorážet. Narážím.

(M. Růžicka)

...Z LITERÁRNÍCH NOVIN

Nápady a úvahy

Moto: Militi se je lidské.

Nebojte se říci svůj názor, když je shodný s oficiálním.

Je kupodivu mnoho názorů na můj jedině správný názor.

Je známo, že stáří není obranou proti omezenosti.

(J. Pařík)

...Z KULTÚRNEHO ŽIVOTA

A: Ten človek už prežil kadečo: bol dogmatikom, potom revizionistom, potom zasa dogmatikom a zasa revizionistom...

B: A čím je teraz?

A: Riaditeľom.

...Z DIKOBRAZU

Už dva roky se pídlil po námětu ze socialistické vesnice. Ale jako na vztek se nikdy nesešel ve své kavárně s žádným zemědělcem.

Když psal vážné věci, všichni se mu smáli. Přesedlal na humor a rázem přestali. Čím výše stoupáme, tím se nám zdají lidé dole nepatrnější.

...Z OSVĚTOVÉ PRÁCE

Při každé jízdě tudorem našeho osvětového domu se vždy znovu a znovu musím obdivovat šoferovi tohoto vozidla. Je to jeden z mnoha lidí, kteří na úseku osvěty něco řídí. A je to jeden z mála těch, kteří to řídí dobře.

(H. a J. V.)

...Z FILMU A DOBY

Filmový herec to má lehčí než divadelní. Nemusí být v biografu, když hraje.

(J. Žalman)

Někteří lidé mluví o umělcích tak, že máš dojem, jako by teprve likvidace umělců jako třídy vedla ke konečnému vítězství socialistické kulturní revoluce.

(M. Fiala)

Kohout a perla

Na hnojišti našel kohout perlu. „Tak drahocenná a ležíš na nejhanebnějším místě mezi hnojem a kravinci. S jakou chutí by tě zvedli, ocenili tvou nádheru a vychvátili tě do nebes. Naštěstí zde rozhodují já.“

(J. Šalamoun)

...Z DIVADELNÍCH NOVIN

Slova do pranice

Dokázal být rovný pouze vodorovně.

Mnohdy není zapotřebí dělat změnu v systému, ale v týmu.

Konečně začínají být nesporné hodnoty — sporné.

Někde tě neposuzují podle toho, co píšeš, ale kde ti to tisknou.

K názorům se máme spíše přiklánět, ne klanět.

Jeho invence byla závislá na subvenci.

Neomezení bývají omezení.

(M. Růžička)

Ze všech sjezdů mám nejraději ten z našeho kopce. Jede se dlouho krásným hlubokým lesem a je tam ticho.

Když jsem přiveden do rozpaků, zrudnu. Jistota je jistota.

Dozvěděl jsem se: na jednoho občana jeden Prumptlík! Ihned jsem si pro Prumptlík běžel. Neměli. Přátelé, je nás v národě o jednoho víc.

(P. Fiala)

...Z OCHOTNICKÉHO DIVADLA

Bylo jich asi tak deset a chtěli založit malé divadélko „nového typu“. Jak začali? Začali pomlouvat všechna malá divadélka „starého typu“.

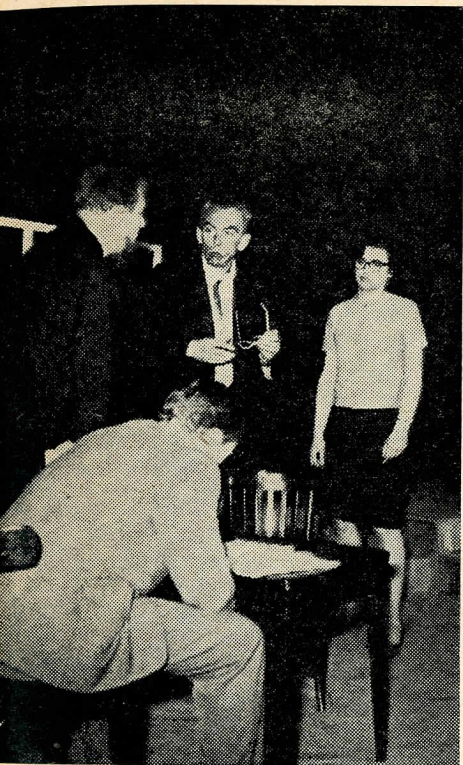
(P. Bošek)

Třebaže nejsem bezvýhradným přívržencem dada, přece jen mě hněte, když od kompetentních orgánů často slýchám nět-nět.

(J. Vedral)

Emigroval?

Ve středu 27. III. se vrátil z koncertního turné po Francii Pražský komorní orchestr bez dirigenta.

Studio mladých v Úvalech hrálo kabaret *Kdo to udělal?* z 1. č. Repertoáru malé scény

ROSTLINOPISNÉ AFORISMY

JIRÍ
FLÍČEK

Andělíka

Ať jsem dutá, jen když žiju.

Bolehlav

Způsobuji smrt za plného vědomí. Je někdo mezi lidmi tak statečný, aby způsobil to, co já?

Stéblo vojtěšky, které si vymyslelo spirálovitý pohyb

Mýlím se, protože hledám.

Bodlák

Že píchám? Vždyť to neskrývám. Horší je píchat a tvářit se, že mám sametové ruce a oči.

Dobromysl

Být vytrvalý, znamená nezahynout. Podle toho se řídím. Kolik však vytrvalců zahynulo právě proto, že spěchali.

Fazol

Prý skrývám své přesvědčení. Co by však ze mne bylo, kdybych neměl obal? Přestal bych být zajímavý. A byl bych prázdný.

Blín

Vyčítají mi, že dráždím své okolí. Ale mohu dráždit někoho, kdo se nedá vydráždit?

Borůvka

Není všechno fialové, co je černé.

NIŽŠÍ MATEMATIKA

RUDOLF KOLÁŘSKÝ

Pán,

který s oblibou počítá úlomky rozbitého talíře
a s jistým tvůrčím zanícením připisuje
před osoby, zvířata a věci plus nebo minus,
který myšlenky váží na decimálce,
který ctí linky, dělítky a přihrádky,
který má za ušima, neboť má všechno moc dobře spočítaný,
se stejně přepočítá.

ZÁKEŘNOST

JIŘÍ ŽÁK

VĚRA (*naříká*): Na každé schůzi jsem byla. Vždycky. Ani jednou jsem nevynechala.

OLINA: To jsem nevěděla, že jsi tak horlivá svazačka.

VĚRA: Vidíš. Jen jednou jedinkrát jsem nepřišla... Vašek zajížděl ten nový skútr, víš... A oni...

OLINA: Něco nenapravitelného? Dělali na tebe kádrový posudek?

VĚRA: Ale co, kádrový posudek...

OLINA: Navrhli tě na brigádu do Jindřichovic?

VĚRA: Hned bych tam jela. (*Vzlykne*) Zlaté Jindřichovice!

OLINA: Tak holka mluv, co ti vyvedli?

VĚRA (*pláče*): Využili mé nepřítomnosti, vůbec jsem se nemohla bránit...

OLINA: A co?

VĚRA: A pak si člověk myslí, že má kolem sebe kamarády...

OLINA: Nějaké pomluvy? Z toho si nic nedělej.

VĚRA: Jen jednou jsem nepřišla na schůzi a oni mě zvolili předsedkyní svazácké skupiny!

nepřípadnosti

aneb

z úřední češtiny

Každý majitel je povinen se dostavit na městský národní výbor, kde obdrží pro psa známku a příslušné informace.

(*Z vyhlášky MěstNV*)

Navrhované soudruhy předložte okresnímu výboru do konce měsíce.

(*Z jedněch směrnic*)

Selatům věnovala pozornost již v prvních dnech života.

(*Z hodnocení nejlepších pracovnic*)

Posbíral M. Žemlička

Recenze

DILIA pokračuje v započaté ediční praxi vydávat čas od času z repertoáru tzv. malých divadel ty pořady, které nejsou se scénou, na níž spatřily světlo světa, svázány natolik, aby se nemohly objevit i na jiných jevištích. Díky tomu vyšel přednedávnm v této edici (označené na hřbetu oranžovou barvou) úspěšný pořad Paravanu Dvě aktovky a diplomatka autorů J. R. Picka, P. Boška a J. Kincla. Nejde o aktovky v pravém slova smyslu, jsou to dvě relativně samostatná kabaretní pásma spojená společným závěrem (zde se právě objevuje

ta diplomatka), v nichž autoři uplatňují řadu svých literárně divadelních parodií. Právě tyto parodie (jako např. Dobrý vojáček Švýček, otištěný v minulém čísle RMS, nebo Keramická tvorba a život a další) tvoří uzavřené celky, které se mohou objevit v programech i méně zkušených souborů, na něž by nastudování celého pořadu kladlo značné nároky. Kromě toho Dvě aktovky a diplomatka zahrnují na deset písniček A. Frieda a S. Kunsta, jejichž klavírní výtah je také připraven v Dili. hv

Právo k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jediné Čs. divadelní a literární jednatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochraný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

SCHOVEJ MĚ...

Hudba: J. Jakoubek / Text: J. Schneider

Velmi zvolna, rubato, přednesově, nerytmicky

Fm D^b9 Fm D^b9 G^{5b} C7 Fm6
 Schovej mě k sobě pod ka-bát... Drobounce mží a
D^b9 Fm6 Fm6 D^b9 G^{5b}
 s deštěm pa-dá prach... Prosím tě, lži, ať nemám z deště
C7 D^b9 C7 D^b9 E^b9 C^b9 C7
 strach... že jsou to jenom saze z kou-ře? že jsem bláží- nek,
D^b9 C7 C^b9 E^b9 D^b5^b C7 Fm6
 jak mi to říkal ta-tí-nek, když bá-la jsem se bou-ře... Drobounce mží a
D^b9 Fm6 Fm6 D^b9 G^{5b} C7
 s deštěm pa-dá prach... Prosím tě lži, ať nemám z deště strach..
D^b9 C7 D^b9 E^b9 C^b9 C7 D^b9
 Říkej mi tisíc hloupostí a přestanu se bát, že vzniknou sny z mé
C7 C^b9 E^b9 D^b5^b C7 F
 ú-zko-sti a budou se mi zdát... Nebe je čisté, bez mráčku
A^b
 a mně se zdá, že mží... Proč namě prší mi-lá-čku, pospěš si se svou
p^b7
 lží. Řekni mi, že jsem dě-tina a v celém svě-tě je-di-ná, která má
E^b7 D7 G7 C7 Fm6 D^b9
 strach, že s nebe padá divný prach... Drobounce mží a s deštěm padá
Fm6 Fm6 D^b9 G^{5b} C7 D^b9
 prach... Prosím tě lži, ať nemám z deště strach... Říkej mi tisíc
C7 D^b9 E^b9 C^b9 C7 Fm6 D^b9 F^{4b}
 hloupostí a přestanu se bát... schovej mě k sobě... pod ka-bát...

